

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 136

Het cijfer-telegram

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

HET CIJFER-TELEGRAM.

HOOFDSTUK I.

Reis-toebereidselen.

Lord Edward Lister en zijn secretaris Charly Brand zaten voor het open houtvuur in de eetzaal van de prachtige villa, welke de edele Lord aan de Regentstreet te Londen bewoonde.

Zij hadden pas het echt Engelsch ontbijt gebruikt, bestaande uit ham en eieren, porridge, geroosterd brood, visch en koud vleesch.

Lord Lister had zijn lange, gespierde beenen voor zich uit op het haard-ijzer gestrekt en keek mistroostig in het vuur.

Zijn secretaris had reeds eenige malen getracht door een opmerking over het gure Februari-weder zijn meester aan het spreken te krijgen, maar na eenige vruchteloze pogingen gaf hij het op, en rookte nu zwijgend de Turksche-sigaret, waarvan hij den rook met half gesloten oogen volgde.

Eindelijk, nadat er een geruime tijd in stilzwijgen was voorbijgegaan, begon de lord op langzamen toon te spreken.

— Je vind me zeker onuitstaanbaar, Charly?

— Maar Edward!

— O, zeg het toch maar gerust! Ik weet het immers zelf maar al te goed! Ik heb zeker weer een van mijn buien, als ik van het menschedom wel één grooten knoedel zou willen maken, om dien voor mij uit te schoppen als een voetbal!

— Ja, ik verwachtte wel iets dergelijks, zeide Charly, de secretaris. Je bent weer onder den invloed van het ellendige weder. Daar kun jij volstrekt niet tegen! Jij moet altijd zon om je heen hebben!

— Als ik Lord Aberdeen of Lord Lister ben, zeker! Als ik echter eenvoudig weg John Raffles ben, en ik

voer iets uit, dan kan het mij minder schelen! Maar juist die werkeloosheid van de laatste dagen fnuikt me zoo! Alles is zoo saai, zoo prozaïsch, zoo laag bij den grond! Het lijkt wel, of alle dichterlijkheid, alle romantiek van den aardbodem is verdwenen! Wat er is overgebleven... leelijke hooge hoeden, leelijke, nauwe broeken, leelijke daden en leelijke menschen! O, een monsterachtige aardbeving om al dat leelijks met één veeg op te ruimen!

Charly zweeg.

Hij begreep nu de stilzwijgendheid van zijn meester, den Grooten Onbekende, dien hij nu reeds zoovele jaren trouw als een hond, onvermoeid diende.

John Raffles bevond zich weder in een van die stemmingen, die hem een paar dagen lang somber en stil konden maken, en die weder even plotseling verdwenen als zij gekomen waren, blijkbaar zonder eenige aanleiding.

Eenige minuten verliepen wederom zonder dat een der beide vrienden een woord sprak.

— Een weinig romantiek en wat beweging... dat is alles wat ik verlang, zeide Raffles eindelijk, terwijl hij zuchtend opstond en zich naar de deur begaf.

Op dat oogenblik werd er aangeklopt, en trad de bejaarde, grijze kamerdienaar van den Lord, Gaston, binnen.

Hij droeg een telegram op een zilveren presenteerblad, en reikte dit eerbiedig aan zijn meester over.

— Een telegram, zeide Raffles verbaasd. Dat overkomt mij in den laatsten tijd niet dikwijls!

Hij bekeek de achterzijde van het telegram en een lichtrood verspreidde zich over zijn mannelijk, fraai gevormd gelaat.

— Uit Rusland, mompelde hij. Wanneer is dat telegram bezorgd, Gaston? vroeg hij.

— Zeker geen volle twee minuten geleden, Mylord,

antwoordde de oude dienaar. Ik heb het zelf aangenomen en dadelijk binnen gebracht.

— Het is goed, Gaston, zeide Raffles vriendelijk.

De oude man boog en verliet het vertrek.

Raffles draaide het telegram om en om in zijn sterke, blanke vingers.

— Je schijnt er niet toe te kunnen besluiten, het telegram te openen, zeide Charly lachend.

— Dat is wel eenigszins zoo! Ik hecht aan ingevingen en ik weet niet wat me zegt, dat in dit telegram misschien iets staat, dat mijn neerslachtigheid zou kunnen verdrijven!

— Welnu, dan behoef je niets anders te doen dan het te openen! hernam Charly, die zich de aarzelings van zijn meester niet kon begrijpen.

Raffles liep naar de tafel en nam er een mes af.

Hij ging daarop naar een der groote ramen en opende langzaam het telegram.

Nauwelijks had hij er een blik op geworpen of zijn gelaat werd doodsblijk, en dadelijk daarop met een gloeienden blos overtoegen.

Zonder een woord te zeggen wierp hij het groene papier op de tafel en snelde het vertrek uit.

Charly hoorde hem naar zijn studeerkamer gaan.

Hij wierp een nieuwsgierigen blik op het telegram, dat zijn meester in zulk een opgewonden toestand had gebracht, maar die eene blik was voldoende om hem te doen inzien dat hij het nooit zou kunnen lezen!

Het was in geheimschrift gesteld!

Na eenige oogenblikken kwam Raffles weder binnen met een stuk papier en de sleutels van zijn schrijfbureau in de hand.

Zijn oogen schitterden, en zijn trekken waren als het ware verhelderd door een inwendig licht.

Raffles was in enkele oogenblikken een geheel ander mensch geworden!

Hij liep snel op de tafel toe en nam het cijfer-telegram weder ter hand, trad op het venster toe, en zette zich aan een klein tafeltje, naast een der vensterbanken geplaatst.

Het licht scheen nu vol op zijn schoon, krachtig gelaat en Charly zag hoe het door een zonderlinge ontroering verlevendigd werd.

Raffles verdiepte zich in de ontraadseling van het telegram met behulp van den sleutel, dien hij had gehaald, en een tijdlang was er in het vertrek niets te hooren dan zijn gejaagde ademhaling.

Na een kwartier stond hij weer op.

Zijn gelaat stond nu zeer ernstig.

Hij kwam op Charly toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide:

— Je moet het me maar niet kwalijk nemen, dat ik zoo zonderling handelde... maar als je wist wat er nu in me omgaat...!

Hij haalde diep adem en vervolgde:

— Ik klaagde daar even over eentonigheid en werkeloosheid, niet waar? Welnu, we zullen werk in overvloed krijgen, Charly, en van de gevaarlijkste soort!

— Gevaarlijk... en aangenaam, als ik nog verstand van je gelaatsuitdrukking heb!

— Misschien! zeide Raffles kort.

— En mag ik nu weten wat dat telegram behelst?

— Het is een kreet om hulp van de eenige vrouw ter wereld, om wier wille het de moeite waard is, een straat ver te loopen.

Raffles had deze woorden gezegd met een bitterheid die maar al te duidelijk bewees, dat het leven van dezen zonderlingen man rijk aan gruwelijke teleurstellingen was geweest.

— Den naam behoef je niet te noemen, Edward, zeide Charly op zachten toon.

— O, dien moet je toch weten, als wij samen naar Siberië gaan!

— Naar Siberië! riep Charly uit.

— Ja, naar Omsk!

— Wanneer?

— Zoo spoedig als we maar kunnen!

— Er is dus groot gevaar?

— Zeer groot! Het gaat om de eer en misschien om het leven van een jonge vrouw, die ik eenige jaren geleden onder zonderlinge omstandigheden heb leeren kennen... Ik was toen in de gelukkige gelegenheid, haar een van die diensten te kunnen bewijzen, die een ware vrouw nooit vergeet... en ik vrees, dat de nabijheid van Wanda Petriloff niet zonder noodlottige gevolgen voor mijn hart is gebleven, dat ik reeds lang dood waande!

— Wanda Petriloff heet zij?

— Ja, zij is de schatrijke wees van een Russisch edelman, in wiens gezelschap ik menig aangenaam oogenblik heb doorgebracht.

— Haar moeder is dus ook overleden?

— Ja, maar ik zal je de nadere bijzonderheden wel in den trein vertellen, want we hebben geen oogenblik te verliezen!

— Moeten we vermommingsmedenemen?

— Minstens drie of vier! Als ik me niet sterk vergis, krijgen we met een zeer sterke en sluwe tegenpartij te doen!

— Hoe reizen we?

— Zoo ver mogelijk per trein!

— Dus je neemt den chauffeur Henderson niet mee? Raffles dacht even na.

— Als chauffeur zeker niet, daar ik de auto hier laat, maar ik denk er wel over hem mee te nemen, want drie sterke mannen zullen maar ternauwernood voldoende zijn om het plan te volbrengen dat ik je later wel zal verklaren! En Henderson is even goed te vertrouwen als ik zelf of jij!

— Hoe laat gaat er een trein naar Petersburg?

— Ga mee naar mijn werkkamer, daar is een spoorboek!

De twee vrienden snelden de trap op naar de particuliere vertrekken van Lord Lister, die deze villa onder den naam van Lord Aberdeen bewoonde.

Zij traden de werkkamer binnen en Raffles sloeg het groote spoorboek met de buitenlandsche verbindingen op!

Binnen enkele seconden had hij gevonden wat hij zocht.

— Vannacht om een uur verlaat de Petersburgsche expres Berlijn.

— Maar dan kunnen we toch onmogelijk in de Duitse hoofdstad zijn! riep Charly uit.

— Dat is inderdaad onmogelijk als we de gewone reisroute, dat wil zeggen, met de Vlissingsche of de Rotterdamsche of wel met de boot op Boulogne gingen! Maar het zal wel gaan, als we met de expres gaan en vandaar met mijn eigen motorjacht oversteken, dat kan vertrekken zoodra ik wil, en zeker niet minder vlug loopt, dan de snelste onder de booten die het Kanaal oversteken!

— Toch niet met de „Seagull?”

— Neen, dat zou niet gaan, want die ligt nog steeds in de baai op de Shetlandseilanden, maar voor dezen overtocht zou ik de „Swallow” gebruiken, die veel grooter is, en beter zee bouwt, terwijl ze bovendien nog een paar knopen per uur meer loopt.

— Waar zou je willen landen?

— Natuurlijk te Calais, daar de afstand van Dover tot die Fransche kustplaats de kortste is.

— En te Calais?

— Ik zal er een telegram heen sturen, zoodat er een auto voor ons klaar staat, die ons over Gent, Antwerpen, Keulen en Hannover naar Berlijn voert!

— En zouden we dan de Duitse hoofdstad bijtijds bereiken, denk je?

— Het moet! zeide Raffles met opeengeklemden tanden.

— Heb je te Calais iemand op wien je dan kunt vertrouwen?

— Volkomen!

— Maar toch niet iemand die je kent onder je waren naam?

— Dat niet! Dien naam kennen op de gansche wereld geen drie menschen. Neen, de man die daar mijn belangen behartigt, kent mij als Lord Aberdeen, en ik betaal hem voor zijn hulp!

— Dan blijft ons niets meer over dan in het spoorboek na te zien wanneer er een trein naar Dover vertrekt!

— Beste Charly, ik heb je al eens gezegd, dat dit volmaakt overbodig is, daar ik alle voornaam spoorwegverbindingen in het Vereenigd Koninkrijk uit mijn hoofd ken! De eerstvolgende trein naar Dover vertrekt om tien uur en het zal dus zaak zijn voort te maken, want als we dezen trein missen dan is er geen sprake van dat we te rechter tijd te Berlijn zouden aankomen!

— Vooruit dan maar! riep Charly opgewekt uit. Ik hoop, dat deze reis even vol verrassingen en even opgewekt moge zijn als onze wedren dwars door Engeland met den heer Sullivan, den nieuwen inspecteur van politie, achter ons aan!

— Je kunt er wel op rekenen, dat deze onderneming nog heel wat meer van ons zal vergen, beste kerel, antwoordde Raffles ernstig. Bedenk, dat we een zeer woest, onherbergzaam land moeten doortrekken, onherbergzaam althans in dezen tijd van het jaar, nu de sneeuw er nog wel metershoog zal liggen en er een koude zal heerschen waarvan we ons hier in Engeland geen voorstelling kunnen maken! Ik zou je dus aanraden om je diksten pels in te pakken en het warmste ondergoed dat je hebt! Steek weder je revolvers bij je, en je jachtgeweer, met de nodige patronen! Het zal je te pas komen!

— Gaan we den vijand met grof geschut te lijf?

— Den viervoetigen vijand..... den wolf, zeker!

— Het is goed! ik zal er op rekenen!

Charly snelde naar zijn slaapkamer en had binnen enkele oogenblikken de roodige kleederen, wapens en eenige vermommingen ingepakt.

Toen hij weder in de kamer van zijn meester trad, vond hij dezen al geheel gereed!

Naast hem stond Henderson, de chauffeur, een man van waarlijk herculischen bouw, met spieren als staalkabels en een rug om er een geheel huis op weg te dragen. Zijn goedmoedig gezicht straalde van gezondheid, en in zijn trouwe oogen was de vreugde te lezen,

dat hij aan dezen tocht van zijn meester mocht deelnemen.

— Gaat Henderson mee? vroeg Charly.

— Ja, Charly. Hij kan ons van groot nut zijn.

— Heb je hem verteld dat de reis naar Siberië gaat?

— Dat heb ik — maar het boezemde hem niet veel belang in! Het schijnt hem niet te kunnen schelen, waar ik hem heenbreng — is het wel, Henderson?

— Hoegenaamd niet, Mylord, antwoordde de chauffeur kalm. Gij weet wel dat ik niet nieuwsgierig ben, en dat het mij voldoende is als gij zegt: „Henderson, ga daar of daar heen!” De rest is voor mij bijzaak! Als ik Mylord maar mag volgen dan doet het overige er niets toe!

Raffles keek den trouwen dienaar vluchtig aan, en zeide toen:

— Maar de tocht zal zeer gevaarlijk zijn, Henderson!

— Zooveel te beter, Mylord! Dan kom ik misschien eindelijk eens in de gelegenheid om u den dienst te vergelden dien gij mij eens bewezen hebt!

— Henderson, begin daar nooit weer over, zeide Raffles op zacht bestraffenden toon.

— Maar ik mag toch wel zeggen dat gij mij het leven hebt gered, Mylord, riep Henderson verontwaardigd uit.

— Ja, ja, beste Henderson, viel Raffles hem haastig in de rede. Het is goed! Komaan, het heeft half tien geslagen — wij hebben geen tijd te verliezen — Naar Dover!

HOOFDSTUK II.

De reis naar Berlijn.

Een minuut later waren zij in een huurauto, die herhaaldelijk de grimmige opmerkingen van den vakman binnen in den wagen gaande maakte, op weg naar het station.

Raffles haalde zijn horloge uit zijn zak.

— Gaat het jouwe gelijk, Charly? vroeg hij.

— Als de zon!

— Zet het dan eens veertig minuten vooruit!

— Waarom? vroeg Charly verbaasd.

— Omdat we in Duitschland met den Middeluropeeschen tijd te maken hebben, en omdat het goed is, als een van de horloges op dien tijd is gesteld!

Charly draaide niet zonder eenig leedwezen zijn gouden chronometer veertig minuten vooruit.

— Mylord, zoo mengde Henderson zich in het gesprek, mag ik u iets vragen?

— Wel zeker, beste vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

— Wilt gij mij toestaan, dien chauffeur van deze ellendige rammelkast een pak slaag te geven? Hij behandelt den wagen als ware hij een kruiwagen, en wij komen, dunkt mij, bijna niet vooruit!

— Henderson, zeide Raffles lachend, je zult je lust om dien armen man af te straffen moeten bedwingen! Jij bent nu eenmaal gewend aan je eigen snellen wagen en kunt je niet voorstellen dat er auto's zijn die minder vlug loopen. Maar ik verzeker je, dat de chauffeur van dezen wagen uit het ding haalt wat er in zit — meer kan men er met den besten wil niet van verlangen!

Henderson bromde iets onverstaanbaars terug, en keek kwáad naar buiten.

Het was den braven kerel, alsof men langs den weg kroop, en toch reed de auto, zooals Raffles gezegd had, voor een huurauto zeer snel!

Om vijf minuten voor tien bereikten zij het station.

Het was de hoogste tijd!

Raffles nam snel kaartjes en even later zaten de drie mannen in een coupé der eerste klasse.

Zij hadden hun bagage nog niet behoorlijk in het net gelegd, of reeds zette de trein zich in beweging, en reed door het nevelige landschap van Wales met groote snelheid naar het zuid-oosten Dover tegemoet.

Ongeveer honderd kilometer scheiden deze twee pilaatsen, die door de expres in iets meer dan zeventig minuten worden afgelegd.

Er werd gedurende dien tijd niet veel gepraat.

Raffles zat bijna voortdurend in diepe gedachten verzonken, en Charly wachtte zich wel, zijn meester in diens overpeinzingen te storen.

Wat Henderson betreft, deze voortreffelijke dienaar keek uit het raam als ware de geheele reis voor hem een der grootste pretjes die hij nog ooit had beleefd!

Hij kon zijn meester behulpzaam zijn, en dat was voor hem reden te over om in zijn beste humeur te zijn!

Omstreeks acht minuten over elfen hield de sneltrein onder de kap van het zwaar berookte station van Dover stil, voor het eerst sedert hij Londen had verlaten.

Snel sprongen de drie metgezellen uit de coupé en ijlden het station uit, ten einde zich van het bezit van een auto te verzekeren die hen naar de haven zou brengen.

Binnen een kwartier had de chauffeur, aangelokt door een vorstelijke fooi, die Raffles hem beloofd had, de Theemskade bereikt.

— Hij liet zijn wagen stilstaan, en boog zich naar het portier.

— Waar moet ik stilhouden, mijnheer? vroeg hij.

— Rijdt nog honderd meter verder, tot even voorbij de aanlegplaats van de booten op Calais!

De chauffeur zette den wagen weder in beweging en eenige oogenblikken later hield hij opnieuw stil voor een kleine loods, die tamelijk dicht bij het water op de kade stond.

Raffles betaalde den man, die eerbiedig boog, toen hij het goudstuk in zijn hand bemerkte, en ging zijn twee metgezellen voor naar de loods.

Hij klopte op de deur die dadelijk geopend werd door een bejaard zeeman, die eerbiedig aan zijn pet tikte, zoodra hij den bezoeker had herkend.

— Pinkerton, ik moet onmiddellijk de „Swallow” hebben! Is de boot in orde?

— Zeker, Mylord, antwoordde de oude pikbroek. Ik behandel haar altijd als mijn oogappel en gij kunt er dadelijk gebruik van maken!

— Is er benzine aan boord?

— Dat niet, Mylord! Dat vertrouw ik nooit — wegens het brandgevaar, en de schependieven! Maar hier in mijn loods staan altijd een paar bussen klaar.

— Goed zoo, brave Pinkerton, zeide Raffles, terwijl hij den ouden zeeman goedkeurend op de breede schouders klopte. Breng dan de boot maar hier voor de loods! In dien tusschentijd gaan wij wat levensmiddelen inslaan.

Met snelle schreden verwijderden de drie mannen zich weder en schaften zich in enkele winkels op de kade brood, vleesch en eenige flesschen *ale* aan. Daarmede gewapend keerden zij weder naar de aanlegplaats voor de booten terug, waar de „Swallow” reeds gereed lag, haar ranken, sierlijken romp zachtjes op de golven wiegelend.

Zelfs een leek kon op het eerste gezicht zien, dat Raffles niets had overdreven, toen hij met zooveel lof sprak over de goede hoedanigheden van deze motorsloep, want haar geheele bouw wees er op, dat de „Swallow” gerust tot een der snelste renbooten van Engeland mocht worden gerekend. Haar eigenaar had er dan ook reeds heel wat prijzen mede gewonnen op de wedstrijden op de Theems die ieder jaar worden gehouden.

Zij was zeer lang en smal en lag toch zeer stevig op het water; haar eikenhouten romp blonk als een spiegel en haar voorstevan was zoo scherp als een mes.

Henderson bekeek de sloep met verliefde blikken en zeide tot zijn meester:

— Mylord, ik geloof niet dat er op de heele wereld een sloep is die met de „Swallow” is te vergelijken!

— Nu, veel zullen er zeker niet zijn, antwoordde Raffles lachend om de geestdrift van zijn braven chauffeur. Komaan, Charly, laat ons instappen, wij hebben geen tijd te verliezen! Hier, Pinkerton, heb je iets om je voor de moeite schadeloos te stellen!

Raffles drukte den ouden zeeman een goudstuk in de hand en nam achter in de sloep plaats, aan het roer, terwijl Henderson zich bij den motor plaatste.

Hij overtuigde zich dat de voorraad benzine ruim voldoende voor den overtocht was, en haalde den hefboom over, die den motor in beweging bracht.

Licht als een zwaluw en even snel schoot de sloep over het gele water van het Kanaal en binnen een kwartier was er van de Engelsche kust weinig meer te zien dan een vage nevel, hier en daar verhelderd door de witte krijtrotsen.

Raffles keek op zijn horloge.

— Het is nu half twaalf, Henderson, zeide hij. Wij mogen niet later dan om een uur te Calais landen... zie je daar kans toe?

— Als er niets tusschenbeide komt, zeker, Mylord! Kijk, daar gaat de boot naar Boulogne die een uur geleden is vertrokken... we zullen eens zien of wij haar kunnen inhalen!

— Hoe snel loopt die boot ongeveer, denk je, Edward? vroeg Charly, terwijl hij zijn blik op de rookpluim gevestigd hield die aan den horizon zichtbaar was.

— Drie-en-twintig knoopen, antwoordde Raffles, ten minste als zij vol stoom op heeft!

— En de „Swallow”?

— O, die kan er wel dertig en zelfs vijf-en-dertig halen! Zij loopt harder dan de snelste torpedojager van de Engelsche vloot, en die brengen het hoogstens tot dertig knoopen in het uur!

— En daarom zullen wij die boot dan ook binnen een half uur beet hebben, Mylord, zeide Henderson.

Hij draaide een der hefboomen nog wat aan, en dadelijk schoot de ranke sloep vooruit met een snelheid die de golven aan den boeg wel een meter hoog terzijde van de boot deden opstuiven.

Zij wonnen zienderoogen op de Fransche boot, en spoedig konden zij alles op het dek van de Kanaalboot onderscheiden.

Aan boord van de mailboot had men blijkbaar de „Swallow” ook reeds opgemerkt en vele passagiers hingen over de verschansing om de nadering van de snelle sloep waar te nemen.

Nog tien minuten en de „Swallow” vloog de mailboot voorbij onder het bewonderend gejuich van de passagiers.

Henderson's gelaat glom van genoegen, toen zij voorbijschoten.

— Ik wist het wel, Mylord, zeide hij vergenoegd. Er is geen enkel schip dat het tegen onze sloep kan opnemen!

De wedstrijd had hun aandacht zoozeer in beslag genomen, dat zij niet eens gezien hadden dat de Fransche kust als een ijle mist reeds in het gezicht was gekomen.

— Hoe laat hebben we het? vroeg Charly.

— Nog vijf minuten voor half een, antwoordde Raffles. Ik twijfel er niet aan, of we zullen nog binnen den vastgestelden tijd te Calais aankomen!

Inderdaad — twintig minuten later gleed de „Swallow” zacht tusschen de talloze schepen van allerlei aard door, die ter reede van Calais geankerd waren, en meerde even later bij een der jachtsteigers van de haven.

Raffles had met zijn scherpen blik reeds gezien dat een groote auto op de kade stond te wachten.

— Ik zie dat men mijn bevelen goed heeft opgevolgd, zeide hij tevreden.

De drie mannen traden aan land en Raffles begaf zich naar den opzichter van het schuitenhuis der motorbootvereniging van Calais om hem te verzoeken, de „Swallow” veilig op te bergen tot hij haar weder zou komen opvragen.

De man boog diep en beloofde dat hij voor de boot zou zorgen als was zij het eigendom van den President der Republiek in persoon.

— En nu naar de auto, riep Raffles uit. Onze reis begint nu eigenlijk pas!

Zij beklommen de groote steenen trap die naar de kade voert, en allereerst ging Raffles zijn douaneformaliteiten vervullen, die slechts korten tijd duurde daar zij zeer weinig bagage bij zich hadden en Raffles bovendien als Lord Aberdeen zeer goed bekend was bij de haven-autoriteiten, die den schatrijken Engelschen Lord reeds verscheidene malen hadden gezien als hij deelnam aan de regatta op de Fransche kust.

Hij behoefde dan ook zijn valiezen niet eens te openen — wat hem zeer te stude kwam, daar hij de aanwezigheid van eenige vermommingen niet goed zou kunnen verklaren!

Zij begaven zich nu snel naar de auto waarnaast een man stond te wachten die bij de nadering van Lord Lister eerbiedig aan zijn pet tikte.

Raffles wisselde vlug eenige woorden met hem in een taal die Charly niet verstond en beval toen:

— Henderson, jij bestuurt den wagen!

— Waarheen moet ik hem sturen Mylord? vroeg de chauffeur lakoniek.

— Om te beginnen naar Antwerpen! Daarheen ken je immers den weg?

— Uitstekend, Mylord!

— Vandaar naar Gent, en dan zal ik zelf wel sturen tot aan Düsseldorf! Vandaar tot Berlijn ken je den weg weder, als ik mij niet vergis!

— Als mijn zak, Mylord, antwoordde Henderson.

— Vooruit dan... en bedenk, dat de minuten kostbaar zijn!

Hij stapte in en Charly nam naast hem plaats.

De auto zette zich in beweging en reed snel door Calais, den breedten weg naar de grens op.

— Ziezoo, Charly, zeide Raffles toen zij de stad achter zich hadden gelaten, en in snelle vaart voortreden, nu zitten wij een paar uur op ons gemak en kan ik je eindelijk wat nader inlichten omtrent het doel van deze plotselinge reis... want véél zul je er nog wel niet van begrepen hebben!

— Zeg maar gerust in het geheel niets, antwoordde Charly. Alles wat ik weet, is dat we naar Siberië gaan en wel op de ontvangst van een cijfertelegram dat je zeer scheen te ontroeren!

— Dat deed het ook, hernam Raffles op ernstigen toon. Laat ik je eerst zeggen wat dit telegram behelsde!

Hij haalde het papier uit zijn binnenzak waar hij het zorgvuldig had verborgen en las met luide stem:

— Kom dadelijk naar Omsk... verkeer in doodsgevaar... zit opgesloten in kasteel van Serge Panileff... kom mij ter hulp... Wanda.

Raffles vouwde het telegram weder dicht en stak het opnieuw in zijn binnenzak.

— Die paar regels zijn voor mij voldoende geweest om deze reis te ondernemen, zeide hij.

— Maar... kan dan niemand anders haar te hulp komen? vroeg Charly. Iemand die dichter in de buurt is?

— Ik kan wel zien dat ge de omstandigheden niet kent, zeide Raffles glimlachend. Ten eerste zijn we daar in Siberië en wel in een gedeelte waar van wat wij Westersche beschaving noemen absoluut niets is te vinden. Alles gaat daar nog zeer aartsvaderlijk in zijn werk — het bestuur is er patriarchaal en soms tyraniek — de landheer kan er nog onbepaalde macht uitoefenen en wee den boer die het zou wagen zich tegen den

landheer te verzetten... hij zou op zijn bast met de bandenzweep afgeranseld worden!

— En in die streek woont Wanda Petriloff?

— Zij woont er althans nu! Maar vroeger leefde zij met haar ouders te Moskou en daar heb ik haar ook leeren kennen!

Raffles wreef zich met de krachtige, blanke hand over het voorhoofd als wilde hij een droevige gedachte verjagen.

Hij keek even met afwezigen blik naar het voorbij-snellend landschap en vervolgde toen:

— Haar vader behoorde tot den rijksten landadel... en dat wil in Rusland zeggen dat hij eenige tientallen malen millionnair was! Haar moeder was een lieve, maar heel teere vrouw, die stierf toen Wanda veertien jaar was.

De oude Michael Petriloff schijnt zich het sterven van zijn vrouw zoo te hebben aangetrokken dat ook hij binnen eenige jaren daarna stierf en Wanda bleef als wees achter.

— Was zij mooi? vroeg Charly zacht.

— Boven alle beschrijving! Ik wil zelfs niet trachten je haar af te schilderen! Haar schoonheid viel zelfs in Rusland, dat toch zoo overrijk is aan mooie vrouwen, telkenmale op. Wanda werd naar een tante geleid en daar heb ik haar nogmaals ontmoet en haar den dienst kunnen bewijzen, waarvan ik je reeds heb gesproken, en die mij haar nog nader bracht!

— Maar... waarom heb je dan niet... begon Charly schuchter.

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charly, zeide Raffles bitter. Ik had haar moeten vragen mijn vrouw te worden, is het niet?

Charly zweeg en boog het hoofd.

— Beste kerel, hernam Raffles, terwijl hij zijn vriend strak aankeek, mannen als ik trouwen geen vrouwen als Wanda Petriloff, onthoud dat! Zij was schoon, schatrijk, van adel, door allen bemind om haar gaven van geest en haar hart... ik was een paria, een uitgestootene... een man die ieder oogenblik gevaar kon loopen, door de politie uit het huis van zijn vrouw te worden gesleept! Om der wille van die vrouw zou ik hebben willen doen wat ik voor geen aardse macht had gedaan... Ik had het leven willen veranderen, dat ik nu sedert tien jaren leid... sedert den dag, waarop... nu, dat doet hier niets ter zake! Maar ik gevoelde wel, dat ik met dat leven onmogelijk meer kon breken, dat het een met mij was geworden, en dat ik het tot mijn dood aan moeten dragen zooals de galeiboev zijn ketenen draagt!

De oogen van den Grooten Onbekende hadden een harde uitdrukking gekregen terwijl hij deze woorden zeide.

Zijn lippen waren stijf opeengeperst en zijn stem klonk heesch toen hij vervolgde:

— Kom — het doet er alles niets toe! En ik dwaal af! Het zij je genoeg te weten, dat ik een oogenblik gemeend heb, dat er voor mij toch wellicht ook nog een beetje aardsch geluk was weggelegd! Ik meende te hebben opgemerkt, dat de groote dienst dien ik Wanda had kunnen bewijzen, iets meer dan gewone vriendschap voor mij in haar hart had doen ontstaan! Toen ben ik voor het eerst van mijn leven... gevluht. Gevlucht voor haar en voor mij zelf! Ik gevoelde mij zwak worden en zwakheid zou hier haar verderf en het mijne hebben beteekend! Wij hebben daarna nog lang in briefwisseling met elkaar gestaan..... zij is de eenige vrouw geweest, met wie ik het de moeite waard achtte gedachten te wisselen.

— Neem me het niet kwalijk dat ik het vraag... maar hoe oud is Wanda Petriloff nu?

— Ongeveer twintig jaar!

— Wat jong nog! En vertel nu verder! Je kunt niet begrijpen met welk een belangstelling ik naar je luister!

— Ik had in dien tijd reeds een verren bloedverwant van Wanda Petriloff opgemerkt, een neef van haar moeder, en de oudste zoon van een hoveling, graaf Iwan Panileff, wiens doen en laten mij allesbehalve bevielen, en die in de geheele stad Moskou als de bonte hond bekend stond wegens zijn ongelooflijke uitspattingen en zijn schandelijke levenswijze. Serge Panileff was toen een jaar of vijf-en-dertig en dus moet hij nu over de veertig zijn.

— Wat was hij voor iemand? vroeg Charly.

— Ik zal het je trachten te schilderen! Zijn bedienden en de boeren op zijn uitgestrekt landgoed vreesden hem als de beul of zij haatten hem als de pest! Hij maakte er een liefhebberij van, zijn paarden dood te jagen en de knoet was in zijn hand even gewoon als een sigaret in de mijne! In tal van huisgezinnen had de ellendeling smart en schande gebracht... en niet in de minste, dat verzeke ik je. Hij had, toen ik hem voor het eerst ontmoette, reeds vier duels gehad, drie met de broeders, één met den ongelukkigen ouden vader van zijn slachtoffers! En de laffe schurk heeft dien armen ouden man, die den degen waarmee hij de oneer van zijn eenige dochter wilde wreken, nauwelijks kon opheffen, neergestoken! Hij had met even veel recht met een zuigeling kunnen duelleeren!

— O, die lafaard! kon Charly zich niet weerhouden, uit te roepen.

— Ja, wreed en laf! En sluw! En verraderlijk! Hij was een der beste schermers van de stad en van de drie andere mannen waarvan ik je zoeven verhaalde, werd er nog een gedood terwijl de twee anderen zeer zwaar gewond werden! Om aan zijn lusten te voldoen was hem geen middel te laag en te schandelijk. Op geld zag hij niet — ten minste zoolang als zijn vader leefde! Wat hij echter heeft uitgevoerd na den dood van den ouden graaf, weet ik nog niet! Van den landbouw verstond hij weinig of niets. Hij kwam alleen naar het landgoed van zijn vader om dien geld te vragen of er tijdens den hooitijd te vertoeven en de vrouwen en dochters van de hoorigen zijns vaders na te loopen! Het is een publiek geheim dat Serge eens door den vader van een zeer schoon meisje dat hij verleid had, als een hond is afgeranseld, en dat hij daarna met eigen hand heeft medegeholpen om den ouden man aan een boom op te knoopen!

— Het is bijna niet te gelooven! riep Charly uit.

— En toch is het de volle waarheid! Bedenk, dat zich dit alles in Rusland afspeelt, waar op zeer veel plaatsen nog toestanden bestaan, die ons aan de duistere middeleeuwen herinneren, die het *jus primae noctis* nog kennen en die het dooden van een moesjiek niet veel erger achten dan dat van een prairiehond! De landheer oefent daar nog onbeperkte rechten uit, hij heeft den vrederechter van zijn dorp in zijn macht, evengoed als de paar veldwachters en de overige ambtenaren, die hij trouwens medeholpt benoemen! Weet je wel, dat op de groote landgoederen in Rusland eigen popen zijn aangesteld, geestelijken die onder meer het recht hebben, huwelijken te sluiten en te ontbinden?

— Wat een toestanden! riep Charly uit.

— Ja, in onze Westersche ooren klinkt dat alles zeer vreemd, maar daar ginds is het iets heel gewoons! De arme afgestompte boeren weten sedert lange eeuwen niet beter of het hoort zoo. En je begrijpt wel, dat de landheeren er met alle macht voor waken dat men hen in hun schandelijke rechten niet bekort!

— Nu begin ik ook te begrijpen, waarom Wanda Petriloff je uit Engeland heeft laten overkomen! riep Charly uit. Zij kan de hulp van de omgekochte politie in de streek waarheen zij ontvoerd is niet inroepen!

— Juist! Dat zou haar minder dan niets helpen!

— En jij durft je tusschen die bende wagen! riep Charly. Tusschen bandieten die in de handen van dien Serge Panileff als willooze werktuigen zijn en die

er misschien niet tegen op zullen zien om ons beiden van kant te maken als wij hen in de wielen rijden?

— O, wat dat betreft, maak ik me niet veel illusies, hernam Raffles luchtig. Die Serge is niet veel meer dan een dier, en hij zal dus ook wel als zoodanig handelen. Maar wij zijn met ons drieën en er moet heel wat gebeuren voor men zelfs in Rusland drie mannen doet verdwijnen!

— Je hebt natuurlijk niet het minste vermoeden van wat er gebeurd kan zijn? vroeg Charly.

— Wel eenigszins, al durf ik er geen eed op te doen dat ik gelijk heb. Ik geloof, dat die schurk erin geslaagd is, Wanda te ontvoeren, nadat zij geweigerd zal hebben, naar zijn schandelijke voorstellen te luisteren! Want het ligt niet in den aard van Serge Panileff, om te trouwen! Tenminste niet als het niet volstrekt noodzakelijk is! Nu is Wanda Petriloff buitengewoon rijk, zooals ik je verteld heb, terwijl het mij aan den anderen kant niets zou verwonderen als Serge zijn erfdeel er geheel had doorgebracht en dus naar nieuwe hulpmiddelen moet omzien ten einde zijn leventje van uitpattingen te kunnen voortzetten!

— Maar dan zal hij haar wel, om te beginnen hebben voorgesteld om met hem te trouwen, meende Charly.

— Ja, dat acht ik ook het waarschijnlijkste! Zij zal natuurlijk geweigerd hebben omdat zij den aard van haar neef maar al te goed kent... en toen heeft de schurk gedacht, dat een weinig afzondering haar wel tot andere gedachten zou brengen! Eenige dagen hongeren, zoo zal de schavuit geredeneerd hebben, doen soms wonderen en brengen het hardnekkigst verzet ten onder!

— En als zij zou volhouden?

— Dan zou hij haar ten slotte door zijn helpers desnoods met geweld naar het kleine kerkje in een van zijn dorpen laten slepen — ten minste als hij die niet reeds voor een appel en een ei versjacherd heeft! — en laat zich daar door een van zijn popen met haar in het huwelijk verbinden. En daar die huwelijken kracht van wet hebben zou het ongelukkige meisje voor goed in de macht van dien schurk zijn.

Charly kon een kreet van woede niet onderdrukken.

— Dat moeten wij tot iederen prijs voorkomen, Edward! riep hij uit. Dat mag niet gebeuren!

— En het zal ook niet gebeuren zoolang er nog een ademtocht in mij is en deze handen hun kracht niet hebben verloren, zeide Raffles volmaakt kalm, maar met een uitdrukking in zijn oogen die niets goeds

voorspelde voor zijn vijanden, wie die ook mochten zijn!

Intusschen was de auto met buitengewone snelheid, bestuurd door de vaste hand van Henderson, den Noord-Westelijken hoek van Frankrijk doorgeijld, en vloog, nadat de douane-formaliteiten in het dorp Poperinghe waren vervuld, langs de prachtige wegen van Vlaanderen, door de thans nog bladerlooze bosschen, en langs de akkers die over eenige maanden zouden prijken met het weelderigste graan.

Als een vogel snelde de auto op Gent toe, waar zij omstreeks half drie aankwamen.

In een der restaurants op de Groote Markt gebruikten de drie reizigers een stevig maal, dat zij in een tijd naar binnen sloegen die de verontwaardiging van den patroon en de verbazing van den kellner opwekte, en stapten weder in, om de reis voort te zetten.

Weer stormde de wagen vooruit, nu den breeden heirweg naar Mechelen op, waar zij niet eens stilhiel den, maar welke stad zij snel doorreden zonder acht te kunnen slaan op haar heerlijke bouwwerken, haar wereldberoemde hallen, haar schoonen klokketoren.

Als een pijl uit den boog vloog de auto, zonder haar vaart ook maar eens te vertragen en gelijkmatig als een locomotief, naar Hasselt.

Om vier uur reden zij de Hollandsche grens over en even later snelde de auto Maastricht binnen, waar zij den benzinevoorraad aanvulden, en een der banden die door den snellen rit nogal geleden had, tegen een der reservebanden verwisselden, waarvan zij er uit voorzorg een viertal hadden medegenomen.

Toen dit gedaan was en even voor dat Raffles en Charly weder in de auto zouden plaats nemen, legde de eerste zijn hand op den schouder van den chauffeur en keek hem ernstig aan.

— Henderson, zeide hij, de zaak waarvoor we Londen hebben verlaten is van het grootste gewicht. Om die zaak tot een goed einde te kunnen brengen, is het volstrekt noodzakelijk, dat we den trein halen die vanavond om tien uur uit Berlijn vertrekt.

— Hoe lang duurt dat nog, Mylord? vroeg Henderson kalm.

— Nog vijf en een half uur! Maar bedenk dat de sneltrein van de Hollandsche grens bij Oldenzaal tot aan Berlijn niet meer dan zes uur noodig heeft, en dat de afstand van Maastricht minstens tachtig kilometer grooter is!

— Gij kunt wel instappen, Mylord, zeide Henderson, steeds even bedaard. Gij zult hedenavond met den trein van tien uur verder reizen!

Met die woorden plaatste Henderson zich achter het stuurwiel, even rustig en zeker van zich zelf, als ging hij aanstonds een ritje door Hydepark maken.

HOOFDSTUK III.

Een noodlottige bekeuring.

De wagen zette zich weder in beweging, en reed in pijlsnelle vaart door het zuidelijkst gedeelte van Limburg naar Herzogenrath, waar de Deutsche douane de blijkbaar zeer rijke automobilisten niet veel moeilijkheden in den weg legde. Raffles moest slechts de vereischte waarborgsom storten, die hem bij het verlaten van Duitschland weder ter hand zou worden gesteld.

Weer snelde de auto verder.

Henderson had reeds meermalen zijn meester door de Rijnstreek gereden, en kende alle wegen zeer goed.

Hij stuurde met weergalooze behendigheid de zware auto in een vaart van ruim 80 kilometer over de prachtige wegen en reeds om vier uur hadden zij Keulen bereikt.

Hier liet Raffles zijn chauffeur opnieuw stilhouden.

— Ik zal tot Berlijn den wagen sturen, Henderson, zeide hij. Jij kent van hier den weg niet zoo goed, en bovendien moet je erg vermoeid zijn.

— Dat valt nogal mee, Mylord, zeide de brave chauffeur.

— Kan ik naast je komen zitten, Edward, vroeg Charly. Misschien kan ik je van tijd tot tijd aflossen.

— Goed, maar doe je pelskraag om. Het is zeer koud, en met den avond zal dat niet verbeteren.

Charly deed zijn kraag van dik otterbont om, zette zijn stofbril op, en nam op de voorste bank plaats, terwijl Henderson in den wagen ging zitten en behagelijk zijn lange beenen uitstrekte.

Vijf minuten later had de auto de Domstad reeds weder verlaten en snelde zij den weg naar Gummersbach op, na de groote Rijnbrug, welke Keulen met haar voorstad Deute verbindt, te zijn overgereden.

De beide vrienden spraken weinig.

Raffles had al zijn aandacht voor den weg en het stuurwiel noodig, en Charly dacht na over de zonderlinge wegen van het lot, dat hem nu midden in de Rijnprovincie voort deed stormen, onbekende gevaren tegemoet — naar Siberië.

De auto reed met onverminderde vaart langs Gummersbach, Olpe, Hilschenbach, Hatzfeld, naar Kassel. Zij kwamen hier om half zeven aan.

Raffles keek op zijn horloge, en mompelde, eenigszins ongerust:

— Ik had hier tien minuten eerder moeten zijn!

— Nu, die tien minuten halen we wel in, stelde Charly hem gerust.

— Ik hoop het! zeide Raffles ernstig. Vergeet niet, dat ieder uur vertraging de eer en misschien het leven van een onschuldig jong meisje kunnen kosten! En de wegen zijn nu donker!

— Maar onze voortreffelijke lantarens verspreiden een zeer helder licht! hernam Charly. Wij moesten onzen voorraad benzine nog maar eens aanvullen!

— Het is niet volstrekt noodig — maar beter te veel dan te weinig!

Hij reed naar een automobielhandelaar en liet het benzine-reservoir bijvullen.

— En nu weer op weg! beval hij. Wij hebben nog drie uur en twintig minuten, en de trein doet bijna vier uur over den afstand! Vlug, vlug!

Allen stegen weer in de auto, en in woesten ren ging het, voorbij Göttingen, Zellerfeld en Halberstadt op Maagdenburg af.

De wagen gierde als een stormwind over den geheel eenzamen weg, en de beide lantaarns wierpen grillige, fantastische schijnsels op de kale boomen, als dreigende reuzen in gelid langs den breeden heirweg opgesteld.

Slechts in de steden en dorpen verminderde Raffles eenigszins zijn vaart, maar slechts zoo weinig, dat reeds een half dozijn veldwachters en politieagenten hem een woedend „Halt!” had toegeschreeuwd, een bevel, waaraan hij zich wijselijk niet stoorde.

De reizigers kwamen te Maagdenburg aan, en het eerste wat Raffles deed, was op zijn horloge te zien.

— Gelukkig! riep hij. Wij hebben zeven minuten van de tien ingehaald!

— Hoe laat is het?

— Half negen!

— Hoe lang nu nog?

— Met den trein juist een uur en drie kwartier!

— Maar dan halen wij het!

— Zeg dat niet te vlug! Wij moeten een groot stuk van Berlijn nog doorrijden!

— Welk station?

— Friedrichstrasse!

— Maar moet je nu niet eten, Edward?

— Dat heeft den tijd! Maar ik verzoek je, en ook Henderson, om nu wat in den wagen van onzen eigen voorraad te gebruiken!

— Maar jij dan? drong Charly aan.

— Ik zeg je toch, dat ik nog geen behoefte aan

eten heb! In den trein zal ik wel wat gebruiken! Vooruit — wij hebben geen minuut te verliezen!

Hij liet de auto even stoppen, om Charly gelegenheid te geven, binnenin te gaan zitten en reed Maagdenburg uit, het laatste stuk van dezen langen weg op.

Een uur later zag hij een rooden gloed boven den horizon.

Het waren de lichten van de wereldstad Berlijn!

Steeds duidelijker werd dit rossig schijnsel, dat den ganschen gezichtseinder in brand scheen te zetten.

Om kwart over negen reed de auto in woeste vaart door Potsdam, langs het keizerlijk Paleis, door de Berlijnsche voorstadjes Zehlendorf, Steglitz en Schönberg en om tien minuten over half tien stormde zij het daghelder verlichte Berlijn binnen.

Een zucht van verlichting ontwong zich aan de borst van den Grooten Onbekende.

Welke gedachten hadden er, op dien langen, donkeren weg, door het hoofd van dezen zonderlingen man gespoekt?

Dat wist hij alleen — en zeker zou hij die gedachten nooit verraden!

Raffles stuurde zijn wagen met kalmte en weergalooze behendigheid door het druk gewoel van de wereldstad.

Maar — hij deed het te snel!

En deze snelheid zou hem noodlottig worden.

Juist toen hij de Friedrichsstrasse wilde inrijden, en zijn vaart daartoe moest minderen, plaatste een bereiden politieagent zijn paard dwars over den weg en hief gebiedend de hand op.

Raffles begreep het dreigend gevaar en wilde doorrijden.

Maar met Berlijnsche politieagenten valt niet te spotten!

De dienaar des gezags riep hem een donderend „Halt” toe, en blies op een snerpend schel fluitje.

Als rezen zij uit den grond op, stonden plotseling twee andere politieagenten voor de trillende auto.

Raffles moest, met woede in het hart, stilhouden. Hij had de lastige ordebevaarders wel willen verwurgen, maar begreep gelukkig, dat ieder verzet niet alleen nutteloos zou zijn, maar hem bovendien duur te staan zou kunnen komen.

Hij schikte zich dus knarsetandend in het onvermijdelijke, en hoopte alleen nog, dat de zaak spoedig afgelopen zou zijn. Hij had juist vijf minuten te missen.

Een der agenten haalde zijn notitieboekje met tergende bedaardheid uit.

— Uw naam en adres! beval hij kort.

Raffles' bloed kookte, maar hij antwoordde zoo kalm mogelijk:

— Lord William Aberdeen, Regentstreet 73, Londen!

— Ah, een vreemdeling! zeide de bereden agent luid. Ik dacht het wel — alleen een vreemdeling zou het wagen, zoo hard door de straten eener Koninklijk-Pruisische hoofdstad te rijden!

— Wees zoo goed, mij te zeggen, tot wien ik mij te vervoegen heb, om mijn boete te betalen, riep Raffles, die zijn geduld begon te verliezen. Ik heb geen tijd!

— Dat raakt ons niet! brulde de agent terug, met de onbeschaamdheid, die alleen een echt-Berlijnsche ordebeewaarder kan ten toon spreiden. Dat zou gaan als gij een Berlijner waart, maar nu gij vreemdeling zijt, moet ik u verzoeken, mij naar het naastbijzijnde politiebureau te volgen!

— Waarom? vroeg Raffles, wiens oogen bliksemschoten.

— Om u te legitimeeren, en om een bedrag op het bureau te deponeren, bij wijze van zekerheidsstelling voor de boete, die u zal worden opgelegd, riep de agent op aanmatigenden toon.

Een vrij talrijke menigte was op het standje afgekomen, en volgde het twistgesprek met groote aandacht.

Charly had het hoofd uit het portier gestoken, en keek ongerust naar buiten.

Wat Raffles betreft — hij dacht er geen oogenblik aan, het bevel van den agent, die hem reeds een kostbaren tijd had doen verliezen, op te volgen!

Met een snellen blik overzag hij den toestand.

Vlak voor den motorkap stond het paard van den bereden agent.

Naast de voorbank stonden de twee andere dienaren des gezags.

Een hunner had de hand op het stuurwiel gelegd, alsof hij zoo kon beletten dat de wagen wegreed.

Met een bliksemsnelle beweging greep Raffles den hefboom van den gangvissel.

De agent die het wiel vasthield verloor zijn evenwicht en tuimelde tusschen de menigte.

De motorkast trof het paard in de zijde. Het dier ging luid hinnekend van pijn op de achterbeenen staan, en wierp zijn berijder af, die met een zwaren plof op het asfalt viel. Een hevige stoot in de borst van den derden agent deed hem om en om rollen als een aangeschoten konijn. — —

Dit alles had geen drie seconden geduurd.

En voor de pijnlijk gekneusde agenten om en nabij wisten wat er eigenlijk met hen was voorgevallen, was er van de auto van den Engelschen Lord niets meer te zien!

Raffles was dwars door de menigte gereden, die verschrkt op zij schoof en stuurde de auto zoo snel hij kon door het gewoel naar het station in de Friedrichstrasse.

Zonder zich verder om den wagen te bekommeren, snelden de drie mannen, na vlug hun bagage te hebben gegrepen, de vestibule binnen, en de trap naar het perron op. Van kaartjes nemen was geen sprake.

Boven aan de trap hield de controleur hen tegen.

— Uw biljetten, heeren? vroeg hij.

— Ik neem kaartjes in den trein! hijgde Raffles ongeduldig.

— Waar wilt gij heen?

— Naar Moskou!

— Dan zijt gij te laat — de trein rijdt daar juist het station uit!

Inderdaad was, boven het rumoer van het station uit, het geratel van den vertrekkenden trein hoorbaar!

HOOFDSTUK IV.

De wedstrijd met den sneltrein.

Een oogenblik scheen het, alsof Raffles den man, die hem deze ongelukstijding mededeelde, wilde verbrijzelen.

Maar ook slechts een oogenblik.

Toen herkreeg hij zijn kalmte en daarmede zijn helder verstand en doortastendheid.

— Ik dank je, vriendlief, zeide hij! Wil je mij vergunnen, te passeeren?

— Waartoe? vroeg de man.

— Ik moet den stationschef spreken!

De man keek zijn collega aan de overzijde van de trap even vragend aan.

Deze haalde de schouders op, waarop de eerste controleur hernam:

— Ik zal den chef even roepen!

— Doe dat, beste vriend! Hier is een vijf markstuk, om uw beenen wat los te maken! zeide Raffles.

De controleur nam het schielijk aan, na vlug om zich heen te hebben gekeken, en verwijderde zich snel.

— Wat ben je van plan, Edward? vroeg Charly.

— Een extra-trein te nemen!

— Hoop je dan den sneltrein in te halen?

— Het moet!

— Maar zou dat niet met onze auto gaan?

— Geen denken aan. Ten eerste kunnen we 's nachts geen benzine krijgen, ten tweede ken ik de wegen in Posen niet voldoende, ten derde is het zoeven beginnen te sneeuwen, en weet ik niet, hoe hoog de sneeuw in Polen en Rusland ligt. Neen, dat mag ik er niet op wagen! Ga naar beneden, Charly — hier, met mijn visitekaartje, en stal de auto op mijn naam in de garage van huurauto's, die je een paar huizen van het station in de Mesznerstrasse zult vinden — als ze tenminste nog niet gestolen is! De wagen kan ons misschien te pas komen als wij op de terugreis zijn. Haast je — daar komt de chef!

Charly snelde de trap weer af, en vond de auto nog op haar plaats.

Raffles trad op den stationschef, een rijzig man met spierwit haar toe, en zeide hoffelijk:

— Ik wenschte een extra-trein, chef!

— Voor hoe lang?

— Dat zal er van afhangen!

— Wat bedoelt gij?

— Ik wil den trein naar Moskou inhalen, en zoodra ik dien heb, kunt gij uw trein terugkrijgen!

— Ah! Ik meen het te begrijpen! Gij wilt u zeker bij uw twee Russische vrienden voegen, die nu zonder u zijn moeten vertrekken! zeide de stationschef vriendelijk.

Raffles meende niet goed te verstaan.

— Mijn twee Russische vrienden, zegt ge? vroeg hij.

— Welzeker! De beide heeren die naar u gevraagd hebben, en die wilden weten of gij in den trein naar Moskou hadt plaats genomen! herhaalde de stationschef.

Plotseling werd het helder in de hersens van Raffles! Hij begon de waarheid te doorgronden!

Met een effen gezicht antwoordde hij:

— O, nu weet ik wie gij bedoelt, mijnheer! Ik wist inderdaad niet, dat mijn vrienden mij al voor waren geweest, en dank u zeer dat gij mij inlicht! Maar hoe kon det gij weten dat ik juist degene was, dien zij bedoelden?

— Dat is heel eenvoudig, zeide de chef. Zij hebben u mij beschreven, en daar gij er ver van alledaagsch uitziet en ook door uw groote lengte dadelijk moet opvallen, herkende ik u onmiddellijk uit de beschrijving die uwe beide vrienden mij van u gaven!

Raffles lachte hartelijk.

— Dan is alles reeds opgehelderd en blijft mij niets anders over dan u te verzoeken, mij zoo spoedig moge-

lijk aan mijn trein te helpen! Hoe lang zou ik nog moeten wachten, denkt gij?

— Gij treft het zeer gelukkig dat wij juist een locomotief op stoom hebben! Ware dat niet het geval dan zoudt gij minstens anderhalf uur moeten wachten — thans kunt gij den extra-trein over een kwartier krijgen! Hoeveel wagons verlangt uw Lordschap?

— Ah — gij weet dat ik van adel ben? vroeg Raffles onverschillig.

— Dat hebben uw vrienden mij verklapt, antwoordde de stationschef lachend.

— Dat neem ik mijn vrienden nog al kwalijk, zeide Raffles droog. Ik had mijn incognito willen bewaren — maar enfin! Gij vraagt mij, hoeveel wagons ik verlang — een is natuurlijk meer dan voldoende! Loopt die locomotief hard?

— Het is een der snelste machines van de lijn, Mylord!

— Zooveel te beter!

— En een van onze beste machinisten zal u rijden!

— Hoe langer hoe beter, zeide Raffles vergenoegd.

— De prijs voor den extra-trein bedraagt tien Mark per kilometer, hernam de chef.

— Dat is mij volmaakt onverschillig, zeide Raffles koel. Ik moet zeker een waarborgsom storten?

— Ja, Mylord, van dien regel kunnen wij niet afstappen. Gij hebt natuurlijk een pas bij u, zonder welke gij Rusland niet zoudt binnen komen.

— Zeker, die heb ik mij door den consul te Londen laten geven.

— Wees dan zoo goed, mij even naar mijn bureau te volgen opdat ik de noodige papieren kan invullen!

Op dat oogenblik kwam Charly de trap weder op.

Zoodra hij boven was, gaf Raffles hem een voor den chef onmerkbaaren maar gevoeligen stoot in de zijde, en zeide op luchtigen toon:

— Denk eens aan, Charly, — onze twee Russische vrienden bevinden zich in den trein naar Moskou! Zij hebben zeker niet langer op onze komst durven wachten en zijn ons reeds vooruit gegaan!

Charly begreep dadelijk dat er in zijn afwezigheid iets was geschied, dat van het grootste gewicht kon zijn en trok zijn onnoozelste gezicht toen hij ten antwoord gaf:

— Dat is jammer, Edward, maar met onzen extra-trein zullen wij hen wel weer inhalen!

— Daaraan twijfel ik niet, zeide Raffles, terwijl hij zich met den chef verwijderde. Denk er om, dat wij over een kwartier vertrekken! Is het met de auto in orde?

— All right!

— Tot straks dan!

Charly en Henderson bleven alleen op het station achter terwijl Raffles den chef naar diens bureau volgde en daar de noodige formaliteiten vervulde.

Henderson had alles wat er gezegd werd met niet weinig verbazing gevolgd.

Hij keek zijn meester met groote oogen na, en richtte zich toen tot den secretaris met de opmerking:

— Ik heb een gevoel alsof ik droom, mijnheer Brand!

— Hoezoo, beste Henderson? vroeg Charly lachend.

— Wel, er wordt hier maar voortdurend gepraat over twee vrienden, Russen, die ons vooruit zouden zijn, en ik kan mij maar niet herinneren, dat er van twee Russische vrienden van mijn meester sprake is geweest!

— Ik hoorde het zoeven ook voor het eerst, Henderson! Er zal wel iets achter steken, dat ons wel zal worden opgelost, wanneer wij zoo aanstonds in onzen specialen wagen zullen zitten! Op het oogenblik begrijp ik er al net zoo min iets van als jij! Maar ik heb wel een vaag vermoeden!

— En zou men mogen vragen, wat uw vermoeden is, mijnheer Brand?

— Wel zeker! Ik moet je dan eerst zeggen dat wij een stel allergevaarlijkste schurken gaan bevechten, en nu heb ik zoo'n voorgevoel dat de hoofdman van die bende, de hemel mag weten door welk middel, op de hoogte van onze plannen is gekomen, en een paar zijner handlangers ons te gemoet heeft gezonden, met de opdracht, ons zoo spoedig mogelijk onschadelijk te maken, nog voor wij Rusland zouden hebben bereikt!

— Wat een ontuig! riep Henderson in heilige verontwaardiging uit.

— Zeer gevaarlijk ontuig, Henderson! Ik vrees dat onze meester aan den vooravond van een zijner moeilijkste ondernemingen staat! Hoe het mogelijk is, begrijp ik niet, maar het is zeker dat Serge — zoo heet onze Rus — op een of andere wijze lucht heeft gekregen van onze reis, en ons vlug een paar medeplichtigen op ons dak heeft gezonden!

— Wij zullen die medeplichtigen den nek breken, mijnheer Brand, zeide de brave chauffeur even kalm als ware er sprake geweest van een paar kuikens!

— Daarvoor moeten wij hen eerst hebben, beste Henderson — en dat zal niet zoo gemakkelijk gaan als jij je wel schijnt voor te stellen!

— Gemakkelijk of niet — krijgen zullen we hen! Mylord is immers bij ons.

Die uitroep teekende den braven kerel!

Als mylord er was, dan bestonden er volgens hem geen onmogelijkheden, werd zelfs het buitensporige iets heel gewoons, waarover men niet verder sprak!

Juist wilde Charly antwoorden toen Raffles kwam aanloopen met eenige papieren in zijn hand, die hij onder het loopen in zijn binnenzak borg.

— Over vijf minuten staat onze locomotief hier voor het perron, riep hij uit.

— En dan gaan wij er op los, Mylord? riep Henderson met schitterende oogen.

— Ja, Henderson, antwoordde Raffles. Maar reken er op, dat wij een harden noot te kraken krijgen!

— Wij hebben sterke tanden, Mylord, was alles wat de chauffeur zeide, terwijl hij zich omdraaide en discreet een flinke pruim tabak uit zijn doos nam en die achter zijn kiezen borg, een onmiskenbaar teeken dat de trouwe bediende zich in een uitstekend humeur bevond!

— Wat denk jij van die twee Russische „vrienden”, Edward? vroeg Charly op zachten toon.

— Ik geloof, dat we er beiden het zelfde van denken, beste kerel! Het lijdt geen twijfel of die schurk van een Serge is achter onze plannen gekomen!

— Maar hoe dan toch! riep Charly uit.

— Ja, dat kan ik me voor het oogenblik ook niet voorstellen!

— Zou dat heele telegram geen hinderlaag kunnen zijn?

— Neen, dat geloof ik niet! Waarom ook? Wat kan die schavuit er in 's hemels naam voor belang bij hebben om ons naar Rusland te lokken?

— Ja, dat zie ik ook niet in! Kent hij je van vroeger?

— Ik heb je toch gezegd, dat ik hem ontmoet heb! Maar ofschoon hij wel wist dat ik hem niet kon uitstaan en hem als een minderwaardig sujet beschouwde, zoo kan dat toch geen reden zijn om mij zoo plotseling naar Rusland te laten komen! Neen, ik durf wel zweren dat het telegram wel degelijk door Wanda Petriloff is verzonden!

— En dan zou dus die verzending pas later, door Serge zijn ontdekt, die zich toen gehaast heeft, ons twee zijner handlangers tegemoet te zenden?

— Ik weet tenminste op dit oogenblik geen andere verklaring!

Een scherp gefluit kondigde nu de komst van de locomotief aan die even later voor het perron stilstield.

Het was een der machtigste machines van de geheele lijn, met verbazend groote wielen, een geweldigen ketel, en een tender die water en kolen bevatten kon.

De machinist, een man van een jaar of veertig, met

een energiek gelaat, kwam van de locomotief en tikte beleefd aan zijn pet.

— Als Mylord gereed is — zeide hij.

— Wij zijn gereed, antwoordde Raffles. Gij weet wat er van u verlang wordt?

— Ja, Mylord.

— Is de lijn nu vrij?

— Geheel vrij tot Posen, Mylord.

— Zoudt gij kans zien den sneltrein voor die stad in te halen?

— Het zal een heele toer zijn maar het kan!

— Een ruime fooi zou de snelheid van uw locomotief zeker in niet geringe mate bevorderen?

Een veelzeggende glimlach was het eenige antwoord.

— Vooruit dan! Instappen! beval Raffles.

Zij namen in den eenigen wagon plaats, de chef overtuigde zich nogmaals, dat alles in orde was, en de locomotief reed snel onder de kap van het wereldstation uit, dwars door Berlijn, dat als een zee van licht onder de viaducten voorbijschoof, om ten slotte in razende vaart de Brandenburg Mark in te stormen.

De drie reizigers hadden hun bagage ontpakt en begonnen met smaak van de medegenomen levensmiddelen te eten.

— Laten wij maar een flinken maaltijd doen, zeide Raffles, want de kans is groot, dat wij vooreerst niet meer in de gelegenheid zullen zijn!

— Heb je er eenig idee van, waar we den sneltrein zullen inhalen? vroeg Charly.

— Op eenige kilometers na zou ik het je niet kunnen zeggen, antwoordde Raffles, maar ik denk ongeveer tusschen Schwiebus en Bensch.

— Als ik de kaart van Posen wel in mijn hoofd heb, is dat niet eens zoo ver van de Russische grens!

— Tamelijk dicht bij zelfs! Maar de sneltrein loopt zeer vlug en deze locomotief mag natuurlijk een zekere snelheid niet te boven gaan, met het oog op de veiligheid en van het behoud van het spoor, dat niet op buitensporige snelheden is ingericht. Maar hoe dan ook — we zullen den trein die voor ons rijdt vóór de Russische grens moeten hebben ingehaald, want verder kan ik dezen extra-trein niet gebruiken! Je weet natuurlijk even goed als ik, dat de spoorbreedte der Russische spoorlijnen ruim een decimeter grooter is dan die in alle andere landen van Europa, die overal op een tiende millimeter na even groot is. Wij zouden dus aan onze locomotief in Rusland niets hebben!

— Het is dientengevolge volstrekt noodzakelijk dat

we den sneltrein te pakken hebben voor we het grensstation Kalisch genaderd zijn!

— Juist! Want we behoeven niet eens te probeeren, daar een nieuwen extra-trein te krijgen! Ten eerste zou er geen te krijgen zijn, en al ware er wonder boven wonder een, dan nog zouden de Russische formaliteiten zoo lang duren, dat we evengoed op den volgenden trein konden wachten!

— En als we den trein hebben ingehaald — wat doen we dan?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen! Ik heb nog geen vast plan, maar de reis zal mij er wel een aan de hand doen.

— Hoe zouden die twee schurken ons juist te Berlijn tegemoet zijn gegaan?

— Wel, dat lijkt mij nog al eenvoudig! Iedere reiziger die uit Engeland naar Rusland langs den kortsten weg reist, moet wel over Berlijn gaan! En daar men ook in het rijk van Vadertje Tsaar wel spoorboekjes zal hebben, zoo viel het onzen vijanden niet moeilijk, te berekenen, wanneer wij uit de Duitsche Rijkshoofdstad zouden vertrekken!

— Je hebt gelijk! Maar dan ben ik er nog niet achter, hoe het mogelijk is, dat die twee kerels zoo wonderlijk vlug uit Omsk naar Berlijn zijn gekomen!

— O, maar daar komen zij ook stellig niet vandaan! riep Raffles uit. Serge zal wel eenige handlangers te Moskou hebben en dezen hebben getelegrafeerd! En van Moskou naar Berlijn is de weg niets langer dan van Londen — eerder korter!

— Je hebt alweer gelijk, Edward! Zoo zal het wel gegaan zijn! En zeg me nu eens, welke route wij nu volgen! Jij hebt de geheele spoorkaart van Europa in je hoofd!

— Ik heb een voortreffelijke kaart bij mij, zeide Raffles, terwijl hij opstond en uit zijn valies een spoorwegkaart van Midden-Europa nam, die hij open vouwde en op de knieën van Charly legde. Ga maar eens na of ik het werkelijk uit mijn hoofd weet! Wij komen nu eerst aan de kleine plaats Fürstenwalde en vervolgens aan Frankfurt, na de dorpen Briesen en Jacobsdorf te hebben gepasseerd. Vlak bij Frankfurt splitst de lijn zich en onze tak gaat over den Oder, buigt dan met een scherpen hoek naar het Oosten en passeert achtereenvolgens de plaatsen Reppen, Botschow, Sternberg, Topper en Wilkow, om bij Schwiebus het laatste groote station voor de provincie Posen te bereiken — klopt het?

— Het is ongelooflijk! riep Charly uit. Je hebt geen enkele plaats overgeslagen!

— Mylord weet en kan alles, kwam de diepe basstem van Henderson.

Charly barstte in luid gelach uit, en Raffles kon een glimlach niet onderdrukken.

— Nu maar verder, zeide hij. Even voorbij de grens van Posen zul je Gross-Dammer vinden, waar de lijn van Meseritz zich bij de onze voegt en geen twintig kilometer verder de stad Bentschen, waar zich wederom twee lijnen met de onze vereenigen. Dan passeeren we Opalinitza en Dombrowka, om vervolgens de hoofdstad van Posen, die dienzelfden naam draagt, te bereiken. Het zal wel uitkomen?

— Alsof je de kaart voor je had, riep Charly vol bewondering voor het verbazende geheugen van zijn meester uit.

— Van Posen, zoo vervolgde Raffles, alsof hij het uit een boek voorlas, gaat de lijn in zuidelijke richting over Gondki, Schroda, Sulencin, Neustad en Mieschkow naar Jaroschin! En tien jaar geleden, beste Charly, hadden we dan eenvoudig niet verder kunnen reizen — tenminste niet per trein, want de Russen hebben pas later den spoorweg van hun grensplaats Kalisch naar de Deutsche grensstad Ostrowo aangelegd! En daar hebben zij zeer verstandig aan gedaan uit strategisch oogpunt, want hun spoorwegstelsel is niet te vergelijken met het Deutsche — zelfs nu nog niet! Als je de kaart even goed bekijkt zul je aanstonds merken dat de spoorlijnen der Duitschers niet alleen rechthoekig op de Russische grens toelopen, maar ook op zeer veel plaatsen daarlangs, zoodat zij in geval van oorlog met het grootste gemak op ieder gewild punt manschappen en munitie kunnen aanvoeren!

— Inderdaad, riep Charly uit. Je hebt volkomen gelijk!

— Nu, de rest heeft voor ons weinig belang en daarom zal ik je de opsomming van de andere stations besparen! Wij passeeren nog Kotlin, Pleschen en Sowina en gaan bij Ostrowo, via Kalmiercysze over de Russische grens!

— Het is eenvoudig een wonder! riep Charly uit. Jij bent een wandelende encyclopedie!

— Dat moet ik wel zijn! Ik moet dat alles weten omdat mij de tijd wel eens kon ontbreken om het alles op de kaart na te zoeken!

Raffles wierp een blik uit het portier en riep:

— Wij hebben een uitstekenden machinist! de locomotief loopt als de duivel — en als ik me niet vergis, zie ik daar de lichten van Frankfurt al!

— Hoever zou de sneltrein ons dan voor zijn? vroeg Charly.

— Als wij dit station verlaten, tien minuten, want de trein heeft vijf minuten oponthoud gehad, een weelde die wij ons natuurlijk niet zullen veroorloven!

— Heeft de lijn over de geheele lengte dubbel spoor?

— Neen! Het stuk van Schwiebus tot Posen heeft enkel spoor, hoewel er op het oogenblik reeds aan een tweede spoor gewerkt wordt. De Duitschers begrijpen wel, dat zij hier aan de Russische grens aan enkel spoor niets hebben!

— Houden wij in het geheel niet op in de stations der groote steden?

— Als ik het bevel, ja, maar anders niet, denk ik. Dat zal er van afhangen of de lijn niet door toevallige omstandigheden hier of daar bezet is!

— Maar dat zou ons allesbehalve te stude komen! riep Charly uit. Wij hebben groote haast!

— Zeer groote haast en ik hoop dan ook, dat zich niets van dien aard zal voordoen.

Op dat oogenblik reed de locomotief het station van de stad aan de Oder binnen.

En hij stopte!

Raffles sprong snel uit de coupé en snelde naar de locomotief.

— Waarom stop je hier? vroeg hij den machinist.

— Omdat het sein op onveilig staat, mylord, antwoordde de man lakoniek.

— Wat is er dan aan de hand?

— Ik zou het u niet kunnen zeggen... maar daar komt de stationschef aan. Gij kunt het hem vragen.

De chef kwam vlug aanstappen en tikte even aan zijn pet.

— Lord Aberdeen? vroeg hij.

— Die ben ik!

— Gij wilt naar de Russische grens?

— Daarvoor heb ik dezen extra-trein gehuurd!

— Gij hebt groote haast?

— Ja!

— Dan vrees ik dat ik u zal moeten teleurstellen!

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Hoezoo? vroeg hij.

— Omdat de sneltrein nog juist kan passeeren maar dat daarna de lijn een half uur vrij moet blijven voor het vervoer van troepen, die van de voorjaarsmanoeuvres terugkeeren!

Raffles stiet een onderdruktén vloek uit.

— Waar zal dat geschieden? vroeg hij.

— Tusschen Posen en Jaroschin!

— Dus tot zoover kan ik in ieder geval op mijn machinist rekenen?

— Ongetwijfeld!

— Ik dank u! Was dit de eenige reden van ons onthoud hier?

— De eenige!

— Ik kan dus weder vertrekken?

— Zoodra gij wilt!

Raffles boog zwijgend en beval den machinist:

— Vooruit — en denk om uw fooi! Kunt gij te Schwiebus even ophouden?

— Welzeker, Mylord!

— Doe dat dan — en haal uit de machine wat er inzit!

— Stel u gerust, Mylord! Ik verzeker u dat het niet aan haar zal liggen als wij den sneltrein niet halen!

— Maar wij moeten haar halen! riep Raffles toornig uit.

— Mylord, hernam de machinist kalm, bij ons in Duitschland gaat het leger boven alles! Al waart gij de duivel in persoon, dan zoudt gij er niet door komen als een generaal iets beveelt!

Raffles wierp den man een onheilspellenden blik toe en steeg in de coupé.

De locomotief stiet een oorverdoovend gefluit uit, en stoomde weg.

Even later waren de lichten van Frankfurt uit het gezicht verdwenen.

— Wat is er gebeurd? vroeg Charly ongerust.

— Er is gebeurd, dat er in Posen groote manoeuvres hebben plaats gehad, en dat een deel van de troepen die er aan hebben deelgenomen weder naar hunne garnizoenen in de buurt worden teruggebracht, wat ten gevolge heeft, dat de lijn gedurende een half uur versperd zal zijn!

— Duivels! En waar ergens?

— Tusschen Posen en Jarotschin.

— Dan moeten wij den sneltrein voor die eerste plaats hebben ingehaald.

— Dat moeten wij ook... of we moeten er op een andere wijze in slagen hem te bereiken!

Raffles verzonk in diep gepeins en Charly liet hem ongestoord nadenken.

Eindelijk hief Raffles het hoofd weder op.

— Ik geloof dat ik het gevonden heb, riep hij uit. Het zal een lastig werkje worden maar het is ons eenige middel!

— Wat wil je doen?

— Dat zal je aanstonds wel blijken! Laat ik je

alleen maar zeggen dat we van Schwiebus de reis op de locomotief zullen vervolgen!

HOOFDSTUK V.

De doodsprong.

De extra-trein snelde met onverminderde vaart door het district Ost-Sternberg en moest nu vlak achter den sneltrein rijden.

De reizigers hadden geruimen tijd gezwegen en eenigen tijd geslapen.

Toen Raffles het eerst van allen wakker werd, naderden zij de grensstad Schwiebus.

Zooals Raffles bevolen had, hield de trein hier stil.

Raffles en zijn twee metgezellen sprongen uit de coupé.

— Hoe ver is de sneltrein ons voor? vroeg Raffles den machinist.

— Geen vijf minuten, mylord!

— Dus gij zoudt hem voor Posen gemakkelijk kunnen inhalen! riep Raffles uit, wiens hoop weder begon te verlevendigen.

— In gewone omstandigheden zeker!

— Zijn de omstandigheden dan niet gewoon? vroeg Raffles, wiens wenkbrauwen zich dreigend fronsten.

— Neen, Mylord, dat zijn ze zeker niet.

— Wat is er dan aan de hand?

— Er wordt een tweede spoor van hier naar Posen aangelegd, en ik heb in opdracht zoo voorzichtig mogelijk te rijden, daar de werklieden reeds om vijf uur weder aan het werk gaan en zich van vier uur 's nachts af langs de spoorbaan naar hun karwei begeven om zich zodoende een langen omweg te besparen!

— Hoever is de nieuwe lijn gevorderd? vroeg hij.

— Tot Opalinitza, Mylord.

— Dat is ongeveer honderd kilometer van hier?

— Het zal geen twee kilometer schelen!

— Het is goed! Wij maken de reis verder op uw locomotief mede!

— Dat is mij streng verboden, Mylord!

— Ook, als men u duizend mark aanbiedt? vroeg Raffles, den machinist doorborend aanziende.

De man scheen te aarzelen.

— Mylord, zeide hij, als men het ontdekt...

— Dan neem ik alle verantwoording op mij — maar men zal het niet ontdekken! Gij rijdt even het station uit, stopt dan en neemt ons op!

De machinist weifelde even maar toen won zijn hebzucht het van zijn schrik voor zijn meerderen.

— Ik neem het aan, Mylord, fluisterde hij.

— Het is goed, zeide Raffles kortaf. Daarop beval hij:

— Instappen!

Zij stapten weder in de coupé.

De locomotief vertrok en hield op een afstand van twee kilometer verder weder stil.

Raffles en zijn metgezellen namen hun bagage ter hand en beklommen snel de geweldige locomotief, die hijgend en blazend te midden van het troosteloze met sneeuw bedekte landschap stilstond, als een voorwereldlijk monster, door een wonder weder tot leven gewekt.

— En nu vooruit, en haast gemaakt, beval Raffles.

Het was nu drie uur in den ochtend en in het Oosten was flauwtjes het gloren van den nieuwen dag waarneembaar.

De machinist greep met krachtige hand den handel die de machine in beweging bracht en onmiddellijk stootte de locomotief vooruit.

Gierend, stormde het monster door den somberen nacht, terwijl zijn beide voorste lichten een spookachtig licht op de glanzende spoorstaven wierpen.

Zij hadden een kwartier gereden toen Charly zijn hand uitstreckte en naar een vurig schijnsel aan den horizon wees.

— De trein! schreeuwde hij.

Inderdaad — het was de sneltrein die zich voor hen uit bewoog.

Raffles trad op den machinist toe en schreeuwde hem in het oor:

— Stook harder! Wij moeten hem in tien minuten hebben.

De machinist gaf den stoker een wenk en deze wierp eenige scheppen steenkolen op den gloeienden vuurhaard.

De naald van den manometer schommelde en wees toen een groter snelheid aan.

— Loopt zij nu zoo hard als zij kan? schreeuwde Raffles weer.

De machinist schudde ontkennend het hoofd.

— Stook dan harder! beval de Groote Onbekende opnieuw.

De machinist scheen te aarzelen.

Maar een zeker iets in de oogen van de mannen op zijn locomotief was hem een aansporing om het bevel op te volgen.

Weer wierp de stoker eenige schoppen kolen op den haard, en stormde de machine over het spoor met

een snelheid die niet veel minder dan honderd kilometer kon bedragen!

Met een gebrul als een wild dier vloog zij den sneltrein achterna, en met iedere seconde werden de lichten van den express duidelijker zichtbaar.

Nu boog Raffles zich weder naar den machinist over.

In zijn hand schitterde iets!

— Is er geen wissel hier in de buurt, waardoor men op het nevenspoor kan komen? vroeg hij.

— Een kilometer verder! schreeuwde de man terug.

— Stop dan! beval Raffles.

De machinist keek den spreker verwonderd aan.

Hij wilde wat zeggen, maar zijn keel was als toegeschroefd, toen hij het glinsterende ding in de hand van den naderende te zien kreeg.

— Gij wilt mij toch niet vermoorden! stotterde hij, terwijl het angstzweet hem op het voorhoofd stond.

— Ik denk er niet aan, zeide Raffles kalm. Maar dit voorwerp, dat gij hier in mijn hand ziet, zal u het nemen van een besluit aanzienlijk vergemakkelijken, ziet ge! Want ik zou tot mijn spijt gebruik van moeten maken als gij zoudt weigeren te doen wat ik u beveel! En ik bezweer u, dat gij er geen berouw over behoeft te hebben, want gij stelt u in dienst van een goede zaak!

De machinist keek den spreker nogmaals aan, en iets in diens gelaat stelde hem in zooverre gerust, dat hij begreep, althans niet met treindieven te maken te hebben.

Met moeite kon hij de locomotief juist even voor den wissel tot staan brengen, zoo groot was de vaart van de machine geweest.

Raffles sprong van de locomotief en haalde met een snellen ruk den wissel om.

Toen voegde hij zich weder bij de overigen.

— Op dit spoor heeft toch nog nooit een trein gereden? vroeg hij den machinist.

— Hoe zou dat, Mylord? De lijn is immers nog niet klaar!

— Zij loopt zeker dood op de plek tot waar zij thans voltooid is?

— Ja, ongeveer yeertig kilometer van hier!

— Dan zou ik u raden haast te maken, in uw eigen belang zoowel als in het onze! Luister wat ik van u verlang! In dien trein daar voor ons bevinden zich een paar schurken die ik tot iederen prijs wil inhalen, ten einde een groot ongeluk te voorkomen. Dat is alles wat ik er u van zeggen kan, maar ik geef u de verzekering dat gij met eerlijke mannen te doen hebt, die

zeer tegen hun zin genoodzaakt zijn tot dit geweld-middel jegens u hun toevlucht te moeten nemen. Gij rijdt nu zoo vlug als de locomotief maar loopen kan, langs dit nieuwe spoor den sneltrein achterop tot gij naast hem zijt, ongeveer op de hoogte van den achtersten wagen! De rest kunt gij aan ons overlaten — hier hebt gij uw duizend mark en nog vijfhonderd op den koop toe — als vergoeding voor den schrik dien wij u hebben doen uitstaan! Daaruit zult gij ook wel zien dat gij niet met schavuiten te doen hebt! En nu vooruit!

De machinist zag wel in, dat er met den Engelschman niet te gekscheren viel en bracht zijn machine in beweging.

Spoedig had deze zulk een vaart bereikt, dat de drie Engelschen de grootste moeite hadden, zich op de smalle brug tusschen de locomotief en den tender in evenwicht te houden.

Onophoudelijk wierp de stoker nieuwe brandstof op den vuurhaard, die als een orkaan loeide.

De reusachtige wielen van de machine schenen onder het voortrijfen de rails nauwelijks te raken!

Soms scheen het, alsof zij met een geweldigen sprong opvloog en dat zij het volgende oogenblik uit de rails zou worden geworpen.

Binnen enkele minuten was de sneltrein, dien zij eenigen tijd door hun oponthoud bij den wissel uit het oog hadden verloren, weder in het gezicht.

Raffles wierp een blik op den manometer:

Het instrument wees een snelheid van honderd-drie kilometer in het uur aan!

Steeds duidelijker werden de lichten van den sneltrein.

Tien minuten waren verlopen.

Nog een kwartier en zij zouden aan het einde van het nieuwe spoor zijn en onherroepelijk verongelukkig!

Nog vijf minuten — en de mannen op de locomotief van den extra-trein hoorden boven het vreeselijk geraas van hun eigen machine uit het donderend geweld van den voortstormenden sneltrein.

Een afstand van vijftig meter scheidde hen nog.

Toen schreeuwde de machinist Raffles in het oor:

— Mijn stoom raakt op, Mylord!

— Voor hoelang hebt gij nog? schreeuwde Raffles terug.

— Voor tien kilometer hoogstens!

— Dat is voldoende, zeide Raffles kalm.

En bij zichzelf mompelde hij:

— Dat kon niet beter! Zoodoende zal het hem onmogelijk zijn, snel genoeg weder terug te rijden om

zijn supérieures te waarschuwen! Men kan nooit weten hoe angstwekkend sekuur het geweten van een Duitschen machinist is geregeld!

Op dat oogenblik had de locomotief den achtersten wagen van den sneltrein bereikt.

— Tracht er naast te komen en matig dan uw vaart zoodanig dat wij beiden ongeveer even hard rijden! beval Raffles.

Zij waren nu op tien kilometer van Opalinitza.

De locomotief vloog nu naast den achtersten wagen door den nacht.

Er was een felle wind opgestoken en de sneeuw viel in dichte vlokken.

Met een vlug gebaar bevestigde Raffles zijn valies met den riem op zijn rug.

Toen gaf hij zijnen makkers een wenk die niet kon worden misverstaan.

Een afstand van ruim een meter scheidde de locomotief en den sneltrein.

Raffles daalde zoover mogelijk op het stalen trapje af, dat de machinisten gebruiken om hunne machine te beklimmen, zette zijn rechtervoet stevig op de treeplank van den trein, greep den koperen stang die langs het portier liep met een hand beet... en was met een behendigen zwaai overgestapt!

Met oogen uit hun kassen puilend van ontzetting had de machinist dit waagstuk gevolgd!

Charly volgde zijn meester op dezelfde wijze en kwam eveneens veilig over.

Henderson, die uit voorzichtigheid zijn revolver op den machinist had gericht gehouden uit vrees, dat hij den gang van zijn locomotief zou vertragen, daalde het laatst het trapje af.

Hij greep op zijn beurt den stang.

Maar de nu dicht neervallende sneeuw had het ijzer van het trapje glad gemaakt — —

De voet van den chauffeur gleed uit — —

Hij struikelde — — —

Hij viel, een vreeselijken kreet slakende. — — —

Maar voor hij den stang had losgelaten greep Raffles hem met stalen vuist in den kraag, en trok hem op de treeplank, waar Charly hem stevig vasthield!

— Dat is tweemaal, Mylord, zeide Henderson heesch, nog hijgend van inspanning en schrik.

— Tweemaal wat? vroeg Raffles even bedaard als had hij in zijn gemakkelijken leunstoel in de Windsorclub gezeten.

— Gij weet zeer wel, wat ik bedoel, Mylord, zeide Henderson, terwijl tranen hem in de oogen sprongen.

Dit is de tweede maal dat gij mij het leven redt — en bij God, ik zal het niet vergeten!

— Goed, Henderson, goed, kwam Raffles bedaard. Maar vergeet nu het allereerst niet dat wij hier op een gladde loopplank staan, en onze aandacht voor andere dingen noodig hebben dan voor zulke beuzelingen!

Zoodra de drie mannen waren overgesprongen had de locomotief vaart geminderd, en binnen enkele minuten was er niets meer van te zien dan de twee lichten vooraan, die als twee met bloed belooopen oogen in de verte door den seeuwstorm loensden.

En het was hoog tijd, dat zij de locomotief hadden verlaten, want eenige honderden meters verder hield het nieuwe spoor plotseling op!

Voetje voor voetje, met de grootste voorzichtigheid, schoven de drie mannen achter elkaar over de smalle plank, terwijl de sneeuw hun in het gelaat geeselde en zij bijna verblind werden door deze sneeuwjacht.

Telkens wierp Raffles omzichtig een blik in de coupés die zij voorbij kwamen.

Alle reizigers sliepen, maar er viel toch niet aan te denken, een afdeeling binnen te dringen die niet geheel verlaten was!

Eindelijk, toen zij reeds de laatste coupé van den wagon hadden bereikt en vreesden dat zij op den volgende wagon zouden moeten overstappen, hetgeen opnieuw met de grootste gevaren gepaard zou gaan, gaf Raffles, die vooraan ging, zijn metgezellen een wenk om stil te blijven staan.

Hij wierp een blik door het portier van deze coupé en een trek van vreugde gleed over zijn gelaat.

Hij opende niet zonder veel moeite het portier, en klom in de coupé gevolgd door zijn twee metgezellen.

Zij was geheel verlaten.

De drie mannen schudden de sneeuw van hun klederen en brachten hun goed in orde.

— Dat was hoog tijd, Mylord, merkte Henderson op wijsgeerigen toon op. Als het nog tien minuten langer had geduurd, dan zouden wij hier nu niet zitten maar waarschijnlijk ergens met verbrijzelde ledematen langs het spoor liggen!

— Tien minuten zijn voor mannen als wij een halve eeuwigheid, zeide Raffles terwijl hij de laatste sporen van hun levensgevaarlijken tocht verwijderde.

— En wat zullen we nu doen? vroeg Charly.

— Allereerst naar onze Russische, onbekende vrienden zoeken!

— Dat valt me nu eerst in — hoe zouden die kerels toch zoo'n nauwkeurige beschrijving van je persoon aan

den stationschef te Berlijn hebben kunnen geven dat die brave man je daaruit dadelijk herkend heeft?

— Dat is niet zoo onbegrijpelijk, als het wel lijkt, antwoordde Raffles. Serge heeft eenvoudig een persoonsbeschrijving naar Moskou of waar die schobbejakken dan anders wonen, opgezonden! Je moet niet vergeten dat hij mij vroeger herhaaldelijk ontmoet heeft en dat ik toen nog maar zeer zelden van een of andere vermomming gebruik maakte!

— Dat is dus ook al weer opgelost, riep Charly uit. Blijft ons slechts over, die kerels onschadelijk te maken!

— Dat kan in een vloek en een zucht gedaan worden, meende Henderson, voor wien niets onmogelijk scheen, zoolang zijn meester er zich mede bemoeide!

— Zeg dat niet te gauw, Henderson, zeide Raffles glimlachend. Weet je wel, dat wij niet eens weten, hoe zij er uitzien, die vrienden uit Rusland? Bedenk je verder wel dat deze trein vol Russen zal zijn, zoodat het vrij lastig moet wezen, onze mannetjes er uit te pikken?

Henderson krabde zich achter het oor.

— Gij hebt gelijk, Mylord, zeide hij. Te meer, daar die Russen allen op elkander gelijken als twee druppels water.

— Wij zullen dus op ons goed gesternte moeten vertrouwen, hernam Raffles.

— Maar wat doen we als de conducteurs hier binnen komen en naar onze kaartjes vragen? vroeg Charly.

— Dat zal vooreerst wel niet gebeuren — indien het al ooit gebeurt! Tenminste niet, voor we Posen bereikt hebben. Daar stopt de trein tien minuten, tijd in overvloed dus om ons snel van kaartjes te voorzien, om verder te kunnen reizen!

— Maar veronderstel nu eens dat een al te ijverige conducteur toch nog binnen komt, drong Charly aan.

— Ja, dan zouden we...

Plotseling hield Raffles op.

— Gaat de trein langzamer loopen? riep hij uit.

— Dat zou ik ook zeggen, beaamde Charly verbaasd. En we zijn toch nog wel tien minuten sporen van Posen af!

Henderson trad op het portier toe en stak het hoofd uit het raam.

Dadelijk trok hij het weer terug en schreeuwde woevend:

— Onze wagon rijdt geheel alleen over het spoor, mylord!

— Wat zeg je daar! riep Raffles ongerust uit.

Op zijn beurt stak hij zijn hoofd uit het venster en keek naar buiten.

— Vervloekt! kreet hij. De schurken moeten ons gezien hebben toen wij langs de treeplank schoven!

— Wat is er dan aan de hand? vroeg Charly.

— Wat er aan de hand is? De sluwe bandieten hebben onzen wagon afgekoppeld!

Charly slaakte een kreet van woede.

— Dan verliezen wij de partij, schreeuwde hij.

— O, zoover is het nog niet, zeide Raffles kalm.

Hij keek op zijn hofloge.

— De trein moet nog vijf minuten rijden voor hij Posen bereikt. Wij hebben nu nog steeds groote vaart, en de wagon zal nog wel een paar minuten zoo doorloopen voor hij stilstaat — dat is al weer zooveel gewonnen! Hoe verder hij ons brengt, hoe beter!

— Maar wij kunnen toch niet langs het spoor loopen, riep Charly uit. Dat zou toch minstens een half uur duren en in dien tijd zou de sneltrein juist weer vertrokken zijn!

— Dat weet ik! hernam Raffles. Maar ik weet ook, dat hier een nieuwe lijn wordt aangelegd, zoodat het volstrekt niet onmogelijk is, dat wij in de buurt een paar lorries op de zijlijn vinden!

— En dan?

— Dan zullen we daarvan gebruik maken, om Posen te bereiken!

— En de andere reizigers... zullen die niet wakker worden en kabaal maken?

— Of zij kabaal willen maken, moeten zij zelven maar weten, zeide Raffles kalm, maar ik zou hen niet aanraden, ons in de wielen te rijden! Ieder voor zich en God voor ons allen! Zien zij kans zich van een trolley meester te maken... zooveel te beter voor hen, maar ik zal in ieder geval de eerste zijn, reken daar maar op.

Intusschen had de eenzame wagon zijn vaart nog geminderd.

Henderson stak het hoofd uit het portier.

— Heel in de verte kan ik de lichten van het station al zien, mylord, zeide hij.

— Zie je geen trolley op de rails staan? vroeg Raffles.

— Ik zie daarginds wel iets donkers op de lijn, Mylord, maar ik kan onmogelijk onderscheiden wat het is!

— En de wagon staat zoo goed als stil, zeide Charly. Wij moesten maar uitstappen want deze slakkengang brengt ons niet verder!

— Je hebt gelijk, bevestigde Raffles. Laat ons uitstappen.

Zij namen hun bagage ter hand en sprongen op het

spoor, terwijl de wagon nog eenige meters uitliep en toen met een onmerkbaaren schok stilstond.

Zoo snel zij konden, liepen de drie mannen langs de rails.

Het begon te dagen en in de flauwe schemering konden zij tamelijk goed zien, te meer daar de sneeuwlaag het weinige licht weerkaatste.

Zij snelden op een donker punt toe, dat zich scherp tegen den witten grond afteekende.

Charly stiet een juichkreet uit.

— Het is een lorry! riep hij.

Zij waren nu bij het zwarte voorwerp aangekomen en zagen dat het inderdaad een dier kleine wagentjes op vier wielen was, die door lijninspecteurs of werklieden gebruikt wordt om zich snel over de rails te verplaatsen, soms met behulp van een motor, maar meestal met hand- of voetbeweging.

Deze lorry bleek door middel van trappers, zooals men aan gewone rijwielen vindt, te worden voortbewogen.

— Henderson, jij hebt de sterkste beenen, zeide Raffles. Ga jij op het zadel zitten en spaar je kuitten niet! Je weet waarom het gaat!

— Ik weet het, Mylord, zeide Henderson, terwijl hij zijn valies op het platform van het wagentje nederlegde, en zich gereed maakte, op het zadel plaats te nemen.

— Charly, neem jij dien stang daar, zoo beval Raffles. Ik zal dien anderen nemen. Wij kunnen Henderson dan helpen door ons met die boomen ferm af te zetten, zooals de schuitenvoerders in Holland dat doen!

Maar op dat oogenblik werd het levendig in den wagon, die als een schip in nood te midden van de sneeuw stond, verlaten en eenzaam! De weinige reizigers waren blijkbaar wakker geworden en kwamen een voor een uit hun coupés, verschrikt en niet begrijpend wat er was voorgevallen.

Twee hunner snelden naar de trolley toe, en wilden er, ongevraagd ongeweigerd, op plaats nemen.

Maar dit was niets voor den chauffeur van Zijn Lordschap!

Hij zette een der toesnellenden eenvoudig de voetpunt in de maagstreek, en deed den man, een zeer zwaarlijvig heerschap, eenige malen als een aangeschoten haas om en om buitelen in de smettelooze sneeuw.

— Geen blinde passagiers hier aan boord, heeren, riep de chauffeur met zijn stentorstem. Drie is juist voldoende!

Met die woorden sprong hij vlug in het zadel en bracht de lorry in beweging.

De tweede reiziger, die het wagentje was achterna gesneld, trachtte er zich op het laatste oogenblik aan vast te klampen, maar Charly gaf hem met zijn „vaarboom” een zoo geweldigen tik op den schouder, dat de man vloekend als een ketter, zijn pogingen opgaf, en druk gesticuleerend naar de overige reizigers terugliep!

Met groote vaart voortbewogen door de sterke beenen van Henderson, snelde de lorry door den morgennevel, die langzaam begon op te trekken.

Zoo vlug zij konden, zetten Raffles en Charly het wagentje met hun boomen af.

— Het gaat prachtig! schreeuwde Henderson, als een razende trappende. Hoe vlug zouden wij loopen, Mylord?

— Minstens veertig kilometer per uur, antwoordde Raffles. Jij hebt spieren als staalkabels, Henderson!

De chauffeur grinnikte vergenoegd, en spande zich nog meer in.

De lichten van het station naderden snel.

— Als we er binnen vijf minuten zijn, dan halen we de schurken nog in, zeide Charly.

— En we zullen er binnen vier minuten zijn, mijnheer Brand! riep de brave chauffeur, die traptte alsof zijn leven er van afhing en de lorry in steeds sneller vaart over de rails deed vliegen.

— Het is een groot geluk dat de ingenieurs ook van Posen af met den aanleg van de nieuwe lijn zijn begonnen, merkte Raffles op.

— Dat is het zeker, beaamde Charly. Anders zouden we er leelijk aan toe zijn geweest!

Vier minuten later rolde het wagentje voorbij de eerste loodsen van het station Posen.

— Stop, Henderson! beval Raffles. Verder kunnen we niet, anders zou men ons opmerken en dan ware het spel verloren! Wat wij in Rusland zouden kunnen doen, dat moeten we in Duitschland laten!

De lorry stond stil.

De drie mannen sprongen er af en snelden zoo snel als hun beenen hen dragen konden naar het perron, dat zij ongezien bereikten.

— Wacht hier, zeide Raffles. Ik zal even plaatskaarten nemen. Daar staat onze trein!

Inderdaad stond de lange trein puffend en blazend onder de kap van het station, blijkbaar gereed om aanstonds weder te vertrekken.

Charly en Henderson drementelden er langzaam heen als reizigers die hun stijve ledematen een weinig willen los maken.

Plotseling greep de chauffeur Charly bij den arm.

— Gij moet niet aanstonds kijken, mijnheer Brand, zeide hij op zachten toon, maar zie eens naar den vierden wagon van hier! Daar kijken twee gezichten uit een portier, die ik zonder veel omslag allergemeenst zou willen noemen... met uw welnemen!

Charly wachtte even en keek toen onverschillig in de hem aangeduide richting.

Voor het portier van den vierden wagon zag hij twee bleeke gezichten die er inderdaad verre van geruststellend uitzagen, en die toebehoorden aan twee mannen, die blijkbaar met groote ongerustheid het perron afzochten.

— Wat zegt gij van die bandietengezichten, mijnheer? vroeg Henderson.

— Ik zeg, dat ik nog zelden zulke boeventronies gezien heb... en dat wil heel wat zeggen! Laten wij omkeeren... de kerels mogen vooral niet zien dat wij op hen letten!

Zij keerden weder op hun schreden terug, juist toen Raffles met drie kaartjes in de hand naar hen toekwam.

Charly trad hem haastig tegemoet en zeide zacht:

— Ik geloof, dat we de schurken al gezien hebben, Edward!

— In den trein?

— Ja!

— Laat ons dan vlug instappen! Aanstonds vertrekken wij!

— Maar is het niet gevaarlijk als ze jou zien?

— Dat zou ik liefst willen vermijden! Loop voor mij uit, zoodat ik me achter jullie rug kan verbergen!

Snel schreed het drietal over het perron en trad de eerste de beste coupé binnen, waar slechts één reiziger zat.

Zij hadden nog nauwelijks plaats genomen of de trein zette zich in beweging.

Langen tijd werd er geen woord gewisseld.

De aanwezigheid van den reiziger belette dit trouwens.

De trein snelde langs Gondki en stopte pas te Schroda.

Hier stapte de reiziger uit en de drie mannen haalden verlicht adem toen de trein weder vertrok zonder dat er iemand was ingestapt.

— Zoo, nu kunnen we eens praten, zeide Raffles. Je zeide me dus, dat je meent dat onze Russische vrienden zich in den vierden wagon bevonden?

— Dat geloof ik inderdaad, antwoordde Charly. Het waren twee gemeene koppen en zij schenen met ongeduld op het vertrek van den trein te wachten.

— Ik zal er mij dadelijk van overtuigen, zeide Raffles kalm.

— Wat! riep Charly uit. Wil je die handlangers van Serge in hun hol gaan opzoeken? Bedenk dat je je aan groot gevaar blootstelt!

— Dat zal zoo erg niet zijn, hernam Raffles. In een trein valt het niet zoo gemakkelijk iemand uit den weg te ruimen, vooral niet als de dag reeds is aangebroken! Ik wil en zal mij zekerheid verschaffen!

— Maar laat ons ten minste medegaan! riep Charly uit.

— Dat is niet noodig, zeide Raffles. Als ik te lang wegblijf, kun je mij immers altijd gaan zoeken!

Hij stond vastbesloten op en verliet de coupé, terwijl Charly en Henderson hem ongerust nakeken.

Raffles liep door de smalle gang die alle wagons van den D-trein met elkaar verbond en bereikte zoo den vierden wagon.

Hij schreed nu voorzichtig verder, tot hij voor een coupé stond, waarin zich slechts twee reizigers bevonden, die in een druk gesprek verdiept waren.

Raffles behoefde hen maar even aan te zien om overtuigd te zijn, dat het de twee kerels waren die zijn vrienden voor het portier gezien hadden.

Hij verzekerde zich dat zijn revolver op haar plaats zat, en trad, zonder zich een oogenblik te bedenken, de coupé binnen.

Als door een veer bewogen, vlogen de twee kerels van hun plaats op.

— Ik zie, mijne heeren, zeide Raffles doodbedwaard, dat mijn komst u eenigszins onaangenaam schijnt te verrassen! Gij kent mij ongetwijfeld? Ik ben Lord Aberdeen!

Een woedend gebrom was het eenige antwoord.

— En als ik mij niet al te zeer vergis, zijt gij de twee schobbejakken, die door Serge Panileff zijn afgezonden om mij onderweg onschadelijk te maken en mij desnoods te vermoorden, ging Raffles onverstoorbaar voort. Vergis ik mij, of heb ik het aan het rechte eind?

Een giftige blik trof hem.

— Ik zie, dat ik goed geraden heb, vervolgde Raffles. En dit brengt eenige onaangename gevolgen voor u mede, mijne heeren schurken! Ik zal namelijk genoodzaakt zijn u te verzoeken uwe zakken voor mij te ledigen, waaruit dan allicht eenige voor mij waardevolle papieren zullen te voorschijn komen, die mij kunnen inlichten omtrent de verblijfplaats van een dame wier naam ik zelf in uw tegenwoordigheid niet wil noemen! Om u deze taak wat te vergemakkelijken, en u tegenover uw schurkachtigen lastgever schoon te wasschen,

zal ik deze revolver op uw hoofd gericht houden tot gij aan mijn wensch zult hebben voldaan!

Raffles voegde de daad bij het woord, en haalde snel zijn revolver uit, die hij op het hoofd van de twee ellendelingen richtte.

— Ledig uw zakken! beval Raffles op dreigenden toon.

Lijkbleek en met van woede verwrongen trekken begonnen de twee schurken hun zakken te ledigen. Papieren van allerlei formaat stapelden zich op de fluweelen zitting van de bank op.

Raffles wendde geen oog van de twee bandieten af.

En wellicht keek hij met wat al te veel ingespannen aandacht!

Als hij wat meer acht had geslagen op de gelaats-trekken van de beide Russen, dan zou hij daarop een geheime, woeste zegepraal hebben ontdekt!

Toen hij eindelijk eenige argwaan begon te koesteren wegens de verdachte langzaamheid waarmede zijn vijanden aan zijn bevel gehoor gaven... toen was het te laat!

Plotseling werd hem de revolver met een snellen greep ontrukkt en een schelle stem riep:

— Mylord... voor gij zulke grappen uithaalt, moet gij eerst het aantal uwer vijanden eens goed tellen! Wij zijn met zijn drieën!

— Ik moet u gelijk geven, waarde heer! zeide Raffles kalm. Ik schijn een flater te hebben begaan die zelfs den beste kan overkomen!

Hij had geen gelegenheid nog iets meer te zeggen.

De kerel die achter hem was aangeslopen, en blijkbaar in de gang had gestaan, wrong zijn armen op zijn rug bijeen, terwijl de twee anderen hem een doek in den mond stopten en hem vlug de armen samen bonden met een touw, dat een hunner uit een groot valies haalde.

— Zoo, Mylord, zeide de man, die hem de revolver uit de hand had geslagen, en die blijkbaar de aanvoerder van de bende was, nu zullen wij eens praten! Gij zult er in dit leven niet veel gelegenheid meer toe hebben, dus luister met bei uw ooren! Gij hebt u ter kwader ure bemoeid met zaken die u niet aangaan, en dat zult gij met den dood bekoopen! Mijn meester verstaat op dit punt geen gekscheren, en wie hem durft weerstaan, kan zijn testament wel maken. Wij sluiten nu de deur, zooals ge ziet! Niemand kan ons lastig vallen! Over een half uur passeert de trein de rivier de Warthe! Welnu, mijnheer de snuffelaar, wij zullen u, als de trein over de brug rijdt, uit het geopende por-

tier werpen, en dan mogen de visschen zich over uw lichaam ontfermen!

Raffles keek in het duivelsch gelaat dat over hem was heengebogen.

En die blik was voldoende om hem te overtuigen, dat hij van deze bandieten niet het minste medelijden te wachten had.

Hij begreep dat hij ditmaal verloren was, als Charly en Henderson hem niet spoedig te hulp kwamen!

De hoofdman van de bende scheen zijn gedachten te raden, want hij zeide spottend:

—Vlij u niet met de ijdele hoop, dat uw twee vrienden u te hulp zullen komen, want ik zweer u, dat hun leven mij geen kopeke waard is. Gij spreekt voortreffelijk onze taal, naar ik heb gehoord, en gij zult dus wel weten wat een kopeke waard is!

Raffles sloot de oogen, om het afschuwelijk gelaat niet meer te zien dat over het zijne was gebogen en wachtte gelaten zijn lot af.

— De deur is op slot, vervolgde de hoofdman. Een onzer zal voor die deur postvatten en schieten op den eerste die het waagt, hier een voet te zetten. En op de conducteurs behoeft gij ook niet te rekenen, want ik zou er volstrekt geen been in zien, die heeren overhoop te schieten, als zij mij in de wielen rijden! Ik ken maar één man dien ik vrees en dien, en die man heet Serge Panileff. En voor een der conducteurs met geweld de deur geopend zou hebben zouden wij u uit het portier hebben geworpen, al is het dan niet in de Warthe!

Zwijgen volgde op deze woorden.

De trein snelde voort met een vaart, die Raffles ongehoord voorkwam.

Over tien minuten zou de brug bereikt zijn.

Hij staarde onophoudelijk naar de deur, alsof hij daar hulp verwachtte.

Plotseling scheen het hem toe, dat de kleine koperen kruk langzaam bewoog.

Hij keek scherper.

Ja, nu zag hij duidelijk, dat de kruk had bewogen! Geen der schurken scheen het te hebben opgemerkt!

Raffles' hart bonsde alsof het zijn borstkas zou verbrijzelen.

Ieder oogenblik hoopte... en vreesde hij tevens dat men zou trachten de deur te forceeren!

Hij vreesde het, omdat hij er geen oogenblik aan twijfelde of de bandieten zouden hun plan ten uitvoer brengen, en hem op den spoordijk te pletter werpen!

Nogmaals keek hij naar den kruk.

Maar niets bewoog zich meer.

Wie was het geweest, die aan dien kruk gedraaid had?

Een conducteur? Een reiziger? Charly en Henderson?

Hij wist het niet!

De minuten snelden in razende vaart voorbij in de verbeelding van Raffles en reeds matigde de trein zijn snelheid bij het naderen van de groote spoorbrug over de Warthe.

Een der bandieten, die Raffles geen oogenblik uit het oog verloren had, stond op.

— Als gij aan een voortbestaan gelooft, Mylord, zeide hij spottend, dan zou ik u raden, uw gebed te doen? Het oogenblik nadert, waarop gij zult boeten voor uw dwaasheid, Serge Panileff te durven dwarsboomen!

Hij overtuigde zich dat de touwen die Raffles bonden, niet te verbreken waren, en opende het portier.

Een ijzige wind drong in de coupé door.

De trein had zijn vaart nog meer vertraagd.

En nu reed hij de eerste stalen bogen van de brug door!

Raffles was een sterk man, die den dood onder vele gedaanten onder het oog had gezien.

Maar deze wijze van sterven vond hij vreeselijk! Hij trachtte de touwen los te rukken, maar trok zich slechts een bloedige striem in de huid van polsen en enkels!

Hij wilde schreeuwen, maar de prop in zijn mond verstikte hem bijkans!

Toen grepen twee der bandieten hem vast, en sleurden hem naar het portier.

Een hunner wilde het openen.

Maar toen geschiedde er iets onverwachts!

Met luid gekletter viel de ruit van het portierraam naar binnen en door de opening kwamen twee glinsterende revolverloopen steken, die met gevaarlijke nauwkeurigheid juist op het hoofd van de bandieten waren gericht.

Tegelijkertijd riep een dreigende basstem, weliswaar in de Engelsche taal, maar daarom niet minder begrijpelijk:

— Handen op! En wat gauw of er wordt geschoten!

Drie paar handen gingen de hoogte in.

Drie paar oogen staarden met woesten haat in twee gezichten, die niet veel goeds beloofden.

En het volgende oogenblik sprongen Charly en Henderson in de coupé.

Terwijl de reus zijn wapen steeds op de drie Russen gericht hield, maakte Charly snel de touwen los, waar-

mede Raffles gebonden was, die hem met een blik vol innige dankbaarheid aankeek.

Daarop haalde Charly de prop uit den mond van zijn meester, en dit alles zoo vlug, dat er nauwelijks tien seconden waren verlopen sedert zij de coupé waren binnen gekomen. Ten slotte nam hij zijn revolver weder ter hand en zeide, terwijl hij het wapen op het hoofd van den hoofdman der bende gericht hield:

— Steek uw handen hooger op!

De bandiet scheen te aarzelen.

— Hoort gij niet, wat mijnheer u daar beveelt, gij roodharig ondier? vroeg Henderson op dreigenden toon, terwijl hij een stap nader deed, en den bandiet de monding van zijn revolver in de maagstreek duwde. Moet ik uw volgzzaamheid soms wat helpen?

De handen gingen wat meer de hoogte in.

— Zoo mag ik het zien, zeide Henderson tevreden. Gij kijkt er wel wat onvriendelijk bij... maar dat zal in uw aard liggen!

Charly had intusschen met een snelle beweging de revolver uit den zak van de ruime overjas gehaald, die de bandiet droeg.

Hij wierp het wapen uit het portier en trad op den tweeden kerel toe, wien hij op dezelfde manier behandelde.

— En nu gij nog, riep Charly, op den derden man toetredende.

— Ik draag geen revolver bij mij, zeide de bandiet, zijn tegenstander met een loerenden blik opnemende.

— Dat zullen wij aanstonds zien, hernam Charly.

Hij wilde zijn hand in den zak van den schurk steken. Maar deze was hem voor.

Bliksemsnel liet hij een zijner handen dalen en toen die weder te voorschijn kwam, schitterde er een lange, breede dolk in, een van die messen, waarmede sommige koene Russische jagers zelfs den holenbeer te lijf durven gaan.

Vlug als het weerlicht hief de ellending de hand op en wilde toesteken.

Maar Henderson had hem niet uit het oog verloren.

Sneller dan de gedachte sprong hij toe en sloeg den arm ter zijde, die den doodelijken stoot wilde toebrengen.

De dolk gleed langs de heup van Charly af, en reet diens jas terzijde open.

— Let op de anderen, mylord! schreeuwde Henderson, terwijl hij den derden bandiet den dolk trachtte te ontwringen.

Die waarschuwing was wel noodig, want de twee andere Russen stonden met bloed beloopten oogen ge-

reed, om hun medeplichtige te hulp te komen, zoodra zij de kans schoon zouden zien.

Intusschen duurde de worsteling tusschen de twee mannen voort.

Noch Raffles, noch Charly durfden schieten, uit vrees, den trouwen chauffeur te raken.

De Rus was gewapend — maar de Engelschman was de sterkere!

Reeds tweemaal had de dolk hem licht gekwetst.

En juist toen de bandiet den arm ten derde male op-hief om toe te stooten, greep Henderson hem met zijn geweldige armen beet, tilde hem als een veertje van den grond en wierp hem met een uiterste krachtsin-spanning uit het geopende portier...

Met een woesten gil verdween het lichaam van den Rus over de lage brugleuning.

— Dat is een! hijde Henderson. Als Mylord verlangt, dat ik de twee andere schurken denzelfden weg opzendt...?

— Dat zal niet noodig zijn, Henderson, zeide Raffles kalm.

Hij beduidde de twee Russen met een gebaar plaats te nemen, en zeide toen, zoo bedaard alsof hij zich in zijn woning aan de Regentstreet bevond:

— Laat ons thans ons aangenaam gesprek hervatten op het punt, waar wij het zooeven hebben afgebroken, mijne heeren! Indien ik mij niet sterk vergis, verzocht ik u met eenigen aandrang, mij uwe papieren te overhandigen. Tot mijn spijt is uw makker thans niet in de gelegenheid, aan mijn verzoek te voldoen, maar ik ben er zeker van, dat gij het mij niet zult weigeren! Charly, wees zoo goed, aan mijn wensch den noodigen nadruk te geven met behulp van uw revolver! En aarzel vooral niet, te schieten als het noodig mocht zijn — er is mij aan het leven dezer boeven minder gelegen dan aan dat van een kat! En nu niet langer getalmd! Wij bereiken aanstonds Neustadt, en dan moet alles afgelopen zijn!

De twee Russen zetten het ledigen hunner zakken voort, waarmede zij reeds begonnen waren, voor hun medeplichtige hun te hulp kwam.

Zij deden het met een gelaat, wit van woede, maar — zij deden het.

HOOFDSTUK VI.

Omsk—Tomsk!

Raffles greep de papieren bij elkaar, en begon te lezen. Verscheidene papieren wierp hij, als van geen

belang zijnde weg tot hij een blaadje in handen kreeg, blijkbaar uit een notitieboekje gescheurd, waarop met een grove hand geschreven stond:

„Indien wij niet slagen, den bewuste onderweg onschadelijk te maken, hem naar Omsk volgen, en daar in bekende herberg lokken. Van Omsk naar Tomsk overbrengen en S. P. waarschuwen...

Raffles keek op.

— Naar Tomsk? Naar Tomsk? mompelde hij. Waar-toe naar Tomsk? Het telegram luidde toch...

Driftig greep hij in zijn binnenzak, en vloog het cijfertelegram door, dat hij den ochtend te voren ont-vangen had.

Hij bracht het vlak voor zijn oogen, en hield het zoo, dat het licht er schuins overheen bleed.

Een kreet ontsnapte hem!

— Die sluwe duivels! riep hij uit. Het telegram is verminkt door den afzender, zeker een met een hand-vol goud omgekochten handlanger van Serge Panileff, die het niet geheel durfde achterhouden, maar de voorste letter van het woord, dat Tomsk moet betee-kenen, heeft weggekrabd! Ik begin het te doorzien! Het ongelukkige meisje heeft tijd gevonden, een tele-gram aan mij af te zenden — door verraad of omdat zij zelve het hem zegevierend heeft toegeschreeuwd is Serge Panileff dit te weten gekomen — hij is naar het telegraafkantoor gesneld, maar kwam te laat om den telegrafist te beletten, het telegram over te seinen — diens supérieures zouden hem trouwens te veel op de vingers hebben gezien — maar hij slaagde er in, hem om te koopen, en den plaatsnaam zoo te veranderen, dat ik in een stad terecht zou zijn gekomen, op hon-derd mijlen afstand gelegen van die, waar men Wanda Petrileff tot het walgelijkst huwelijk wil dwingen, dat zich maar denken laat! Serge Panileff — gij zijt een nietswaardige ellendeling en fortuinzoeker — maar ik bewonder uw scherpzinnigheid!

Charly en Henderson hadden met de grootste ver-bazing toegeluisterd.

— Zijt ge daar zeker van, Edward? vroeg de eerste.

— Zoo zeker als iets! Dit papier bewijst het! Aan deze schurken kan ik echter geen bevestiging vragen, want zij waren er niet bij en hebben dit bevel telegra-fisch ontvangen — nietwaar, heeren bandieten?

Een der Russen knikte.

— Waar waart gij, toen gij dit telegram ontvingt?

— Te Kalisch! bromde dezelfde man.

— Dus vlak bij de grens! riep Raffles uit. Geen wonder, dat zij eerder te Berlijn waren dan wij! Wat deed gij te Kalisch vroeg hij opnieuw?

— Onze heer heeft daar een klein landgoed! Ik ben daar rentmeester en mijn kameraad is er opzichter! gromde de man, die nog steeds alleen het woord had gevoerd.

— Iets dergelijks dacht ik wel! hernam Raffles. Blinde werktuigen in de hand van uw meester! Bereid tot iedere misdaad, uit een mengsel van vrees, hebzucht en wreedheid! Welnu, ik zal die twee eerste eigen-schappen te hulp roepen bij het doen van het volgend voorstel: gij zegt mij de werkelijke verblijfplaats van uw meester, en ik zal u ieder duizend roebel en de vrijheid schenken — maar als gij weigert, gaat gij denzelfden weg op als uw makker! Gij ziet dat de brug nog niet geheel ten einde is!

De twee bandieten wisselden een snellen blik.

Zij voerden blijkbaar een hevigen inwendigen strijd.

Eindelijk zeide een hunner met doffe stem:

— Het staat immers op het papier dat gij daar in uw handen hebt!

— Ja de plaatsnaam Tomsk, maar niet zijn woning, zijn slot, zijn schuilplaats. Vlug, of de Warthe wacht u! Zeg mij dadelijk waar Serge Panileff is, en waar hij zijn slachtoffer heeft verborgen.

Nog enkele seconden gingen zwijgend voorbij.

Toen zeide een der Russen op heeschen toon, terwijl hij snel zijn halsdoek afdeed, en uit de plooiën een zeer klein papiertje wikkelde, hetwelk hij Raffles overhan-digde.

— Geef ons de duizend roebel!

Raffles las het vodje papier. Met dezelfde grove hand stond daarop geschreven:

S. P. van 1 Februari tot 1 April kasteel bij Zistan.

— En meer weet ge niet? vroeg Raffles, terwijl hij de beide Russen doorborend aankeek.

— Ik zweer het u, mylord! riepen beiden bijna te-gelijkertijd uit.

— Het is goed — hier hebt gij uw geld! Maar zoo komt gij er niet af! Gij reist zoover mogelijk met ons mede, want als wij u nu lieten gaan, dan zoudt gij naar het telegraafkantoor snellen en uw duivelschen meester waarschuwen!

Een blik op het gelaat van de twee schurken was voldoende om hem te doen zien, dat hij goed geraden had!

— Gij gaat dus mede tot waar gij mij niet meer schaden kunt, en daar zal ik u wel weten vast te hou-den, zoolang het mij noodig en nuttig voorkomt! En onderweg verlaat gij ons geen enkele minuut, noch wisselt gij een woord met wien ook, want het zou u be-rouwen!

Deze bedreiging scheen eenigen indruk te maken, want de beide Russen trokken zich schuw in een hoek terug, en zeiden uren lang geen woord...

De trein stoomde voorbij Jarotschin en Pleschen, en hield eindelijk, omstreeks 6 uur in den ochtend, te Ostrowa stil.

Hier moesten alle reizigers voor Rusland overstappen.

Raffles en zijn metgezellen hadden een uur den tijd, en besteedden dien, om een stevigen maaltijd te gebruiken. Ook de twee gevangenen — want dat waren zij — kregen gelegenheid om iets te eten.

Onder den maaltijd zeide Raffles:

— Zoodra wij voorbij Kalisch zijn, zullen wij beurt om beurt eenige uren slapen. Wij hebben eenige rust volstrekt noodig — en wij zullen er allen tijd voor hebben, veel meer tijd dan ik wensch.

— Is het nogal ver van hier tot Tomsk, Mylord? vroeg Henderson nuchter.

Raffles glimlachte.

— Heel ver, Henderson — ruim vierduizend kilometer in rechte lijn, beste Henderson! zeide hij.

— Vier duizend kilometer! stamelde de brave chauffeur. En doen wij dat heelemaal per slede, mylord?

Charly barstte in lachen uit.

— Haha! Maar brave Henderson! riep hij uit. In dat geval zouden wij er ruim een half-jaar over doen! Wij zijn gelukkig — of ongelukkig, al naar mate men romanticus of practicus is — niet meer in den tijd, toen Michael Strogoff zijn levensgevaarlijke zending volbracht!

— Dat is zoo! beaamde Raffles, en toch laat de spoorwegverbinding in Siberië en zelfs in Europeesch Rusland nog alles te wenschen over, Charly! Alleen de hoofdsteden zijn met elkaar verbonden, en honderden plaatsen van Siberië liggen nog steeds even afgezonderd van ieder verkeer, en dus van de beschaving, als toen de moedige koerier van den Tsaar zijn avontuurlijke tocht volbracht!

— En Tomsk, Mylord — hoe staat het met Tomsk? vroeg de brave chauffeur nieuwsgierig. Rekent gij die plaats tot de hoofdsteden?

— Stel je gerust, Henderson! antwoordde Raffles lachend. Tomsk is sedert eenige jaren in het Trans-Siberische spoorwegnet aangesloten en binnenkort zal men in vier dagen van Berlijn naar Hongkong kunnen reizen! Tien jaar geleden nog zou die reis vier maanden geduurd hebben!

— Dus, Mylord, wij kunnen te Tomsk zijn — —

— Overmorgen, Henderson — als ons niets in den weg komt!

De trein naar Rusland reed voor het perron, en de reizigers namen plaats.

Juist op tijd vertrokken zij. Drie kwartier later moesten de reizigers, die verder gingen, te Kalisch opnieuw overstappen in een dier voortreffelijk ingerichte wagens der Russische spoorwegen, die den dienst op de internationale lijnen waarnemen.

Om zes uur reed de trein Rusland in, door Polen.

Zooals de afspraak luidde, sliepen de drie vrienden beurtelings omstreeks vier uren, terwijl de wakenden de beide Russen bewaakten, hetgeen te gemakkelijker ging, daar beiden van vermoeidheid reeds te Kalisch in slaap waren gevallen en snorkten als ossen.

Charly had zich het eerst in zijn reisdeken gewikkeld en de oogen gesloten. Toen hij ze vier uur later weer opende, verkwikt en gesterkt, reed de trein juist het station van de vesting Warschau binnen.

De locomotief werd zorgvuldig nagezien, de tender met water gevuld en na tien minuten oponthoud stormde de trein in snelle vaart opnieuw voort, Siedlec en Lukow voorbij, langs Terespol en de sterke vesting Brest Litowsk. Daverend reed hij over de bruggen, in breede bogen gespannen over de Boeg, de Schara en de Njemen.

Het werd merkbaar kouder, naarmate men noordelijker en oostelijker kwam.

Het sneeuwde niet meer, maar een felle vorst was ingetreden, die zich zelfs in de goedverwarmde coupé's deed gevoelen.

Henderson sliep.

Raffles en Charly hadden geruimen tijd zwijgend tegenover elkaar gezeten tot de secretaris eindelijk het stilzwijgen verbrak.

— Jij schijnt geen slaap te hebben, Edward? vroeg hij hartelijk, de hand zachtjes op den arm van zijn meester leggend.

— Weinig, Charly. Ik kan niet aan slaap denken, zoolang ik Wanda Petriloff niet uit de klauwen van dien verraderlijken schelm bevrijd weet!

— Zeg mij toch eens, hoe hij haar in zijn macht zou hebben gekregen?

— Het is niet moeilijk, een onervaren meisje te bedriegen!

— Maar hoe is het mogelijk dat men haar afwezigheid niet heeft opgemerkt, dat men geen nasporingen heeft gedaan!

Raffles haalde de schouders op.

— Nogmaals, beste Charly, je vergeet dat het drama

zich in Siberië afspeelt! Bedenk dat toch! En dan — Wanda had geen directe bloedverwanten meer!

Zouden wij — niet te laat komen, Raffles?

De oogen van den Grooten Onbekende fonkelden onheilspellend.

— Mocht dat zoo zijn — mocht de ellendeling haar geweld hebben aangedaan, uit woede dat hij zijn plannen niet met geduld en overredingskracht kon ten uitvoer brengen, dan zweer ik je bij allés wat mij hier op aarde nog heilig is, dat ik hem met deze beide handen zal opknoopen aan den hoogsten boom op zijn eigen landgoed!

Raffles' gelaat was geheel vertrokken en zijn oogen schitterden als die van een roofdier.

— Maar dat zal hij niet zoo spoedig doen! vervolgte hij kalmer. Hij zal eerst afwachten, wat de eenzame opsluiting op den vasten wil zijner niet vermag!

— Maar toch moet hij voortdurend in ongerustheid verkeeren, dat zijn handlangers zijn bevelen niet hebben kunnen opvolgen!

— Dat kan zijn — maar zeker is het niet. Hij kon onmogelijk verwachten wat er nu gebeurd is, namelijk dat ik zijn verblijfplaats weet, en dat zijn rasgenooten in mijn macht zijn, noch dat ik de streek met het telegram ontdekt heb!

Charly antwoordde niet.

Hij verzonk in nadenken, en weder verliepen er uren, zonder dat er een woord gesproken werd.

Henderson werd gewekt, en Raffles nam een paar uren rust.

Wat de twee Russen betreft — zij sliepen alsof zij nooit weer zouden wakker worden.

En steeds stormde de trein in onverminderde snelheid door het onmetelijke Russische rijk!

Langs Minsk, kruispunt van vier voorname spoorlijnen, langs Borisow, Orscho en dat andere voorname kruispunt Smolensk, langs Wjasma en Borodino ging het in vervaarlijke snelheid.

De nacht was reeds sedert lange uren over het witbesneeuwde landschap gedaald.

Om een uur in den morgen reed de trein, blazend en kreunend als een levend monster, en als hijgend van inspanning, het station van de voormalige Russische hofstad, de stad van de groote keizers, Moskou binnen.

De drie vrienden stegen uit, om hun stramme ledematen eens goed uit te strekken, met de „heeren galgenvogels”, zooals Henderson hen noemde, tusschen hen in. Daarna gebruikten zij opnieuw een krachtigen maaltijd, vulden hun voorraad levensmiddelen uit het

buffet aan, en namen met Stoicijsche kalmte weder in hun coupé plaats.

HOOFDSTUK VII.

Men nadert het doel.

Een twintig uren later, ongeveer om 9 uur in den avond van denzelfden dag, overschreden zij de grens die Siberië van Europeesch Rusland scheidt.

Hadden zich deze gebeurtenissen tien jaren vroeger afgespeeld dan zouden zij te Nisjni Nowgorod den trein hebben moeten verlaten, en tot Perm, waar toen de lijn — maar slechts voor een klein gedeelte! — weder begon, een afstand van 800 kilometer in vogelvlucht, per wagen of per slede moeten afleggen!

Zij hadden thans beurt om beurt zeven uren in den slaapwagen een verkwikkende rust genoten, en Henderson verbaasde zich zeer, toen hij wakker werd te midden eener schier eidelooze, witte vlakke, slechts hier en daar bedekt met eenzame hoeven, als verdwaalde reddingbooten of een oneindigen Oceaan.

Nog ruim duizend kilometer scheidde hen van Tomsk.

Voor Raffles, hoe bedaad hij zich ook voordeed, scheen de tijd om te kruipen.

Rusteloos liep hij door de lange gangen van den trein.

Hij had den machinist wel willen toeschreeuwen, harder te rijden. Alsof dat nog mogelijk ware! Want inderdaad, de sneltrein vloog door de eenzame steppen met duizelingwekkende vaart, talloze scharen van tien duizenden kraaien en raven opjagend, die met onheilspellend gekras in de strakblauwe lucht rondzwierden.

De twee Russen, uitgeput van vermoeienis, leken geheel willoos, en verroerden zich bijkans niet.

Om twaalf uur in den nacht deed de trein Omsk aan, en om negen uren in den daarop volgenden ochtend reed hij rommelend over de brug over de Ob, waarmede de Tom zich bij Zistan verbindt, een vijftigtal kilometers boven Tomsk.

De reizigers zochten hun goed bijeen.

— Mylord! meende Henderson te moeten opmerken, ik geloof dat wij er met onze eigen auto een dag eerder waren geweest!

— Ik waag het te betwijfelen, beste Henderson, antwoordde Raffles glimlachend. Een Siberiër weet nauwelijks wat wegen zijn en van straatwegen heeft hij maar heel zelden iets hooren verluiden!

— Dan is het geen wonder dat hier zulke boeven gekweekt worden, Mylord! riep de chauffeur uit.

— Er ligt meer logica in je opmerking dan jij zelf wel denkt, Henderson! hernam Raffles. Inderdaad bestaat er tusschen verkeersmogelijkheid en criminaliteit of domheid — wat hetzelfde is — een nauw verband. Aha — daar hebben wij de brug over de Tom al — de trein rijdt langzamer — en dadelijk — let op, Charly! zoo viel hij zich zelf in de rede. De schurken ontvluchten!

Het was te laat!

Gebruik makend van het oogenblik, dat de drie vrienden zich met hun bagage bezighielden, hadden de beide Russen, wier uitputting slechts voorgewend bleek te zijn, bliksemsnel het portier geopend, en waren uit den langzaam rijdenden trein op de brug gesprongen.

— Wil ik hen nagaan, Mylord? riep Henderson.

— Neen, Henderson! wij moeten nu volstrekt bij elkaar blijven, zeide Raffles ernstig. Jij kent bovendien geen Russisch.

— Maar een Engelsche revolverkogel liegt er ook niet om, Mylord!

— Neen, Henderson — ik herhaal je, dat wij nu meer dan ooit bij elkaar moeten blijven. Het zou trouwens te laat zijn. Die kerels kennen hier natuurlijk de streek.

Hij keek uit het portier.

— Zij klimmen al over de leuning en rennen zoo hard zij kunnen naar een wisselwachershuisje!

— Wat zouden zij gaan doen? vroeg Charly ongerust.

— Telegrafeeren naar Zistan, zeide Raffles lakoniek. Maar daar is het station al! Misschien is het nog niet te laat. Jij, Charly, huur voor het station dadelijk een slede met het krachtigste paard dat je kunt vinden. Zeg den koetsier dat het voor een langen tocht is. Wacht mij voor het station. Jij, Henderson gaat met mij mede!

→ Tot uw orders, Mylord!

— Waar ga je heen, Edward?

— Naar het telegraafkantoor in het station.

— Waarom?

— Omdat de twee vluchtelingen natuurlijk niet direct naar hun meester, maar over het stationskantoor moeten seinen.

— Gaat dat van een wisselhuisje?

— Normaliter zeker niet, maar een dolkmes en twee paar sterke vuisten zijn meestal krachtige overtuigingsmiddelen! Vlug, de trein staat stil! Ieder op zijn post!

Zij sprongen uit den trein.

Charly liep dadelijk naar het stationsplein en vervulde de hem opgedragen taak.

Raffles en Henderson snelden het kleine telegraafkantoorje binnen.

De eenige aanwezige ambtenaar zat juist ijverig te tikken.

Raffles keek strak naar zijn vingers die het Morse-toestel behandelden.

— Het is te laat! fluisterde hij heesch tot Henderson. Vervloekt — tien sekonden slechts vroeger, en — kom mee! Naar de slede! Naar de slede!

HOOFDSTUK VIII.

Een verstoorde huwelijksplechtigheid.

Raffles en Henderson snelden het station uit, en ijlden op de reeds gereed staande slede toe.

Charly wachtte hen, naast het voertuig staande.

— Wij waren te laat, Charly! Tien seconden te laat! schreeuwde Raffles hem onder het loopen toe.

— Maar dan is alles verloren! kreet Charly.

— Nog niet! zeide Raffles met vaste stem.

Hij richtte zich tot den koetsier van de slede, en zeide:

— Gij hebt een sterk paard?

— Sterk voor twee, mijnheer! antwoordde de man.

— Zou het een tocht van vijftig kilometer uithouden?

— Het is lang — maar als gij het een uur rust onderweg gunt, zie ik er kans toe!

— Weet gij waar het slot van graaf Serge Panilleff gelegen is?

De koetsier keek plotseling op.

Zijn oogen verkregen een duistere uitdrukking, toen hij op doffen toon zeide:

— Moet ik u daarheen brengen?

— Ja!

— Dan — weiger ik!

— Weigert gij?

— Ja!

— Gij moet daar wel een geldige reden voor hebben?

— Een zeer geldige!

— Waarnaar men u niet vragen mag?

De koetsier keek Raffles met somberen blik aan.

— Laat het u voldoende zijn, dat ik dien man als mijn doodsvijand beschouw!

Raffles trad op het hooren van die woorden dicht op den koetsier toe, greep hem bij den arm, en fluisterde hem toe:

— Als dat waar is, dan moet de hemel — of de duivel het zoo beschikt hebben, dat wij u juist hebben uitgekozen om dien ellendeling te bereiken!

— Wat zegt gij daar, mijnheer! riep de koetsier uit, wiens bleek gelaat plotseling verhelderde. Spreekt gij de waarheid?

— Dat zweer ik je! Wij hebben er het grootste belang bij, hem te beletten, een onschuldig jong meisje in het verderf te storten — meer kan ik er u op mijn beurt niet van zeggen!

— Dan weet ik genoeg, mijnheer! riep de koetsier op heftigen toon. Weet dan, dat die nietswaardige schurk mijn lieve dochter, mijn eenig kind, mijn oogappel met zijn sluwe vleierijen heeft verblind en verleid, en haar daarna heeft verstooten! Als een arm, gewond vogeltje is ze bij mij teruggekeerd, mijnheer — en drie dagen later heeft men haar lijk uit de Tom opgehaald!

Een rauwe snik welde uit de borst van den ongelukkigigen man.

Zijn oogen brandden van de wraakzucht, die hem verteerde, en een bijtende traan gleed langzaam over zijn verweerd gezicht in zijn zwaren, grijzen baard.

Plotseling riep hij:

— Stapt in, heeren! En als gij dien ellendeling, dien ik zelf al twee keeren tevergeefs heb trachten te naderen, wilt straffen, dan zou ik u desnoods naar de hel geleiden! Al moest mijn goed paard er onder bezwijken, ik zal u naar het slot van graaf Panileff brengen! En als gij de hulp van een eerlijk man behoeft. — ik ben tot uw dienst! Wat den afstand betreft, die is veel korter dan vijftig kilometer, nauwelijks veertig, want het slot ligt geheel afgezonderd!

De drie mannen stapten, zonder verder een woord te verliezen, in de slede, trokken de dekens, die zich steeds in Russische huursleden bevinden, over hun beenen, en wikkelden zich zoo dicht mogelijk in hun pelsen.

Het was vreeselijk koud.

De termometer aan de voorzijde van het station wees 18 graden onder nul.

De adem van het kleine, maar sterke paard met zijn zonderlingen hondekop en lang behaarde pooten, dat de slede in snelle vaart door de dik besneeuwde straten van Tomsk trok, was als een dichte, melkwitte damp zichtbaar.

Voor zij de stad verlieten, en de doodsche, onherbergzame vlakte introkken, hield de koetsier zijn paard even in, en riep den reizigers toe:

— Zijt gij goed gewapend?

— Wij hebben ieder twee revolvers, en twee geweren!

— Dat maakt met mijn eigen geweer onder mijn bank drie! Ik hoop dat het voldoende is!

— Hoe zoo? Vreest gij dan een hinderlaag?

— Die vrees ik minder dan de wolven!

— Zouden wij die kunnen ontmoeten, denkt gij?

— Het zou mij althans niets verwonderen. De vreeselijke koude houdt hier sedert een week aan, en het ongedierte is zelfs hier en daar tot in de dorpen doorgedrongen, door den honger gedreven!

— Het is goed dat gij ons waarschuwt! Wij zullen onze geweren gereed maken!

De slede gleed weder voort.

Spoedig lagen de laatste, voor het meerendeel houten, lage huizen van Tomsk achter hen.

Een schijnbaar eindeloze, witte vlakte breidde zich voor het oog der reizigers uit, hier en daar onderbroken door afgelegene hoeven, en spaarzame boomgroepen.

Van den weg was niets te bespeuren, zoo dik was de sneeuwlaag die het Siberisch landschap overdekte. Hij was alleen kenbaar aan de mijlpalen en de schrale boomen, langs den berm geplant.

De drie reizigers hadden hun geweren uit de foudralen gehaald en in elkaar geschroefd. Zij openden het kistje met patronen, dat zij hadden meegenomen, en verdeelden den inhoud.

— Ieder vijftig geweerpatronen en veertig revolverkogels, zeide Raffles.

Laat ons hopen, dat het voldoende is! Of liever dat wij ze in het geheel niet noodig zullen hebben! Hebt gij voedsel voor uw paard?

— Sonja heeft juist een voer hooi op, mijnheer, en zij houdt het gemakkelijk uit! Bovendien heb ik een zak haver naast mij.

Een uur lang gleed de slede in snelle vaart, geruischloos over de hard bevroren sneeuw. Alleen het snuiven van het sterke Siberische paardje en het gerinkel der tuigbellen was hoorbaar.

Van tijd tot tijd uitte de grijze koetsier een zonderlingen kreet, die het paard tot grooteren spoed aanzette.

Zij legden ruim twaalf kilometer in het eerste uur af, steeds voortglijdend te midden dier witte woestijn, grootsch in haar verlatenheid maar op den duur van eene onzegbare troosteloosheid, drukkend en oneindig.

Nog een uur legden zij zoo af, waarop zij het paardje een half uur rust gunden, voor een eenzame boerderij, waarvan de eigenaar hun met de gulheid, die de Siberi-

sche landbewoners kenmerkt, onthaalde op melk en een soort broodpap, benevens een groote homp geitenkaas.

De koetsier echter had zich gehaast, zijn paardje, blijkbaar het eenige wat hij nog kon liefhebben op de wereld, met een dikke deken te bedekken en pas daarna had hij iets willen eten. Een paar handenvol haver droegen er toe bij, het dier weder even frisch te maken, als toen het Tomsk verliet.

De reizigers stapten weder in en opnieuw trokken zij de steppen in.

Eigenlijk mochten zij dien naam niet meer dragen, want hier en daar begonnen zich boschjes te vertoonen, en aan den horizon merkten de reizigers zelfs de donkere omtrekken van een groot dennenwoud op.

Zij hadden nog eenige kilometers afgelegd, en de slede gleed snel voorbij een dier boschjes, toen plotseling twee schoten kraakten en een kogel vlak langs het hoofd van den koetsier vloog, terwijl de tweede in een paneel van de slede bleef steken.

De koetsier hield zijn paard in, dat verschrikt een zijsprong had gemaakt.

Raffles en Charly grepen hun geweren.

— De schurk schijnt ons een paar sluipmoordenaars tegemoet te hebben gestuurd! zeide de eerste bedaard. Ik moet zeggen dat die graaf er zeer weinig grafelijke manieren op nahoudt! De schoten kwamen uit dat boschje, geloof ik — ja! — ik zie duidelijk het schitteren van twee geweerloopen in de zon!

Hij had nog niet uitgesproken, of uit het boschje, ongeveer honderd meter van hen af, terzijde van den weg gelegen, knalden opnieuw kort achter elkaar twee schoten.

— En het zijn goede schutters ook! ging Raffles doodbedaard door. Een kogel is door mijn bontmuts gegaan, en de andere heeft mijn wang geschaafd! Maar nu is 't onze beurt! Buk je zoo diep mogelijk, koetsier!

Raffles knielde in de slede neder, legde den loop van het geweer op den rand van het voertuig — — mikte even — —

Het schot knalde — —

Een smartkreet in het boschje bewees hem, dat hij getroffen had.

Op dat oogenblik begon het paardje luid te hinniken, onmiddellijk beantwoord door het gehinik van een ander paard, in het boschje verborgen.

— Mooi, zij zijn te paard gekomen! Nu, dan behoeven wij ons niet meer over hen te bekommeren! Leg er de zweep over, koetsier. Zij zijn maar met hun beiden, en de niet gewonde zal wel niet zoo schurkachtig

zijn, om zijn makker, dien ik geraakt heb, in den steek te laten!

De koetsier slaakte zijn zonderlingen kreet en als een pijl uit den boog schoot het paard vooruit.

Nog tweemaal, met lange tusschenpoozen, klonk een schot — vruchteloos!

Toen zij eenige wersten verder waren, zagen de reizigers een zwart punt over de vlakke voortbewegen, zich los makend van het boschje: het waren de sluipmoordenaars, die hen te paard langzaam volgden, daar een hunner blijkbaar ernstig gewond was.

De koetsier had zich ook even omgewend, toen zijn gelaat plotseling doodsbлек werd, en een vreeselijke angst in zijn oogen te lezen stond.

— Wat is er? vroeg Raffles verwonderd.

— Daar! Daar ginds! riep de koetsier, met sidderende hand in de verte wijzend.

Raffles beschutte zijn oogen met de hand tegen het zonlicht en keek ingespannen naar den horizon.

— Bedoelt gij die zwarte stip daar? vroeg hij.

— Ja, mijnheer. Weet gij wat die stip is, die over een kwartier een vlek zal zijn?

— Ik kan het niet raden?

— Het zijn wolven!

— Wolven! riep Raffles verschrikt uit. Wolven overdag?

— Verwonder u niet! De dieren zijn half waanzinnig van honger, en kennen dan geen dag of nacht! En als gij nog mocht twijfelen — zie maar eens naar die twee schurken!

Raffles keek.

De beide mannen, die blijkbaar eveneens het gevaar hadden gezien, zwaaiden als razenden met de armen om hun aandacht te trekken.

— Wat willen zij? riep Raffles uit.

— Wat zij willen, mijnheer? Van uw slede gebruik maken, omdat een hunner gewond is, en vijf zich in een slede beter kunnen verdedigen dan twee te paard! Vooruit, Sonja, vooruit mijn beest — wij hebben met die ellendelingen niets te maken!

— Een oogenblik! riep Raffles, zijn hand om den arm leggend, die de teugels hield. Die mannen hebben mij naar het leven gestaan — het is waar! Maar zij zijn medemenschen, en hen te laten verscheuren door de wolven — nooit. Wacht op hen!

— Maar mijnheer, wij brengen ons zelve in gevaar!

— Wacht! Ik beveel het u!

De koetsier hield zijn paardje in, de oogen geen oogenblik afwendend van de stip in de verte, die zinderooog grooter werd.

De twee Russen naderden snel.

Reeds was het gesnuif hunner paarden hoorbaar. Een hunner hing meer dan hij zat op zijn paard en werd door zijn makker ondersteund. Hij was ernstig aan den schouder gewond, en blijkbaar half bewusteloos.

Op twintig meter van de slede stonden de bandieten stil. De ongewonde keek schuw naar de reizigers.

— Stijg af, en span uw paarden voor de slede! beval Raffles kortaf. Wij zijn nu allen in doodsgevaar! Haast u!

Henderson en Charly tilden den gewonde van het paard en legden hem voorzichtig in de slede, terwijl Raffles en de man die hem had willen doden zwiingend de twee rijpaarden voor de slede spanden, een aan iedere zijde van de boomen waartusschen „Sonja” reeds spitsten de dieren onrustig de ooren. Hun fijne reuk en nog meer hun instinct had hun het dreigend gevaar doen gevoelen!

— Hoe ver is het nog tot het slot? vroeg Raffles, terwijl zij allen instapten.

— Nog tien kilometer — acht tot aan het dorp Panileff!

— Vooruit dan — en dat God ons bijsta!

In vliegende vaart stooft de slede vooruit.

De drie Engelschen en de Rus waren in de slede nedergeknield. Raffles had het geweer van den gewonden bandiet naast zich gelegd, benevens diens patronengordel.

Een half uur verstreek.

De wolven liepen zoo ongelooflijk hard, dat zij reeds duidelijk te onderscheiden waren.

Raffles was de eerste, die er met twee welgemikte schoten twee nederlegde. Even hield de troep, wel tachtig dieren tellende, op, om zich met woeste vraatzucht op de gewonde makkers te werpen, maar dadelijk daarna zetten zij de achtervolging weer voort.

Steeds naderden zij. De reizigers konden nu zonder mikken in den hoop schieten, en telkens viel er een wolf. De paarden liepen alsof zij vleugels hadden, brieschend en kuchend van inspanning, met fladderende manen, en de ooren in den nek gelegd, terwijl het schuim hun in groote vlokken uit den bek vloog.

De reizigers konden den walgelijken adem der hijgende wolven reeds ruiken. Een paar der dieren waren zelfs al op den rand van de slede gesprongen.

— Hoe ver nog? schreeuwde Raffles, steeds doorend, nu met zijn beide revolvers.

— Ik zie den toren van het dorp reeds, mijnheer.

— Wij zijn verloren, als het nog tien minuten duurt!

Snijdt de strengen van het vandehandsche paard los, Charly!

Charly legde zijn geweer neder, klom op den bok en sneed de strengen door. Het vermoeide paard, zich niet meer bestuurd gevoelende, week ter zijde uit — en een oogenblik later was de gansche huilende bende wolven, tot de helft geslonken, het ongelukkige dier naar de keel gevlogen.

Om de slede bekommerden zij zich niet meer.

Tien minuten later reed de slede het dorp binnen.

— Stap uit, en zorg voor uw makker! beval Raffles den bandiet.

Met een sluwen blik als van een geslagen hond, volgde deze het bevel op en droeg zijn metgezel de herberg van het dorp binnen.

— Nu naar het kasteel! riep Raffles.

Zij reden nu in matige vaart, nadat ook het bijdehandsche paard was afgespannen, het dorp door, het bosch in — —

— Is dat het slot? vroeg Raffles, op een spitsen toren wijzend, die op eenigen afstand boven de denneboomen uitstak.

— Ja, mijnheer. Het is de klokketoren van de kapel!

Een oogenblik later greep Raffles Charly bij den arm en riep:

— Hoor je niets?

— Ja — ik zou zeggen — klokgelui!

Met een schreeuw wees Raffles op den toren.

— De klokken luiden in den kapeltoren! Vlug, vlug — of het is te laat! Wacht gij hier bij de slede, koetsier! Wij zullen haar aanstonds noodig hebben! Vervloekt — het is juist als ik dacht! De schurk wil zich eenvoudig door een zijner eigen popen met haar in het huwelijk laten verbinden — zie — daar nadert de trouwstoet — tusschen de boomen kun je hem van het kasteel zien naderen!

Opgepast, mannen! Neem je revolvers en volg me! Zij slopen tusschen de laatste boomen door van het bosch, dat het slot omringde.

Over het groote slotplein naderde een trouwstoet — de pope, een armoedig gekleed geestelijke, twee koor-knapen, het bruidspaar, een half dozijn hoorigen van het landgoed, die zeker als getuigen waren geprest.

— Zij is het! fluisterde Raffles heesch. Zie haar wankelen — het lijkt wel of zij slaapwandelt. De schurk moet haar verdoofd hebben! Volg mij — het is tijd!

— Ik neem dien pope voor mijn rekening, Mylord, zeide Henderson. De man ziet er uit als een kwade hond, al zeg ik het zelf!

— Daar zijn zij! Er op los!

De drie mannen stormden het slotplein op, met de revolvers in de vuist.

Henderson had den pope om het midden gevat, en hem als een zak vodden een eind verder in de sneeuw gesmakt.

De twee koorknapen sloegen luid gillend op de vlucht.

Maar de getuigen, na van hun eersten schrik bekomen te zijn, vielen woedend op Raffles en Charly aan geholpen door toeschietend personeel.

En van die verwarring maakte Serge Panilef gebruik, Wanda Petriloff, die half bewusteloos was van vreugde en aandoening, op te lichten en met haar naar het bosch te snellen, waar hij spoedig tusschen de dikke boomen verdween.

Henderson, die met twee stevige stalknechts vocht, had zijn vlucht het eerst opgemerkt.

— Daar gaat onze schavuit, Mylord! schreeuwde hij:

— Hem na! brulde Raffles. Kom mee, vrienden!

Zij smeten hun aanvallers van zich af, en snelden het bosch in.

Zij hadden nog geen twintig meter afgelegd, of er klonk een gewerschot, gevolgd door een dierlijken kreet.

De drie mannen stormden vooruit — —

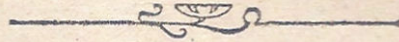
Op de sneeuw lag het lichaam van Serge Panileff — ontziend. Naast hem, het rookend geweer nog in de hand, de grijze koetsier, een blik van woeste zegepraal in de oogen. Wanda Petriloff leunde tegen de slede, de hand op den boezem geperst.

Raffles tilde haar in het voertuig.

— Vlugh! Als onze vrijheid ons lief is!

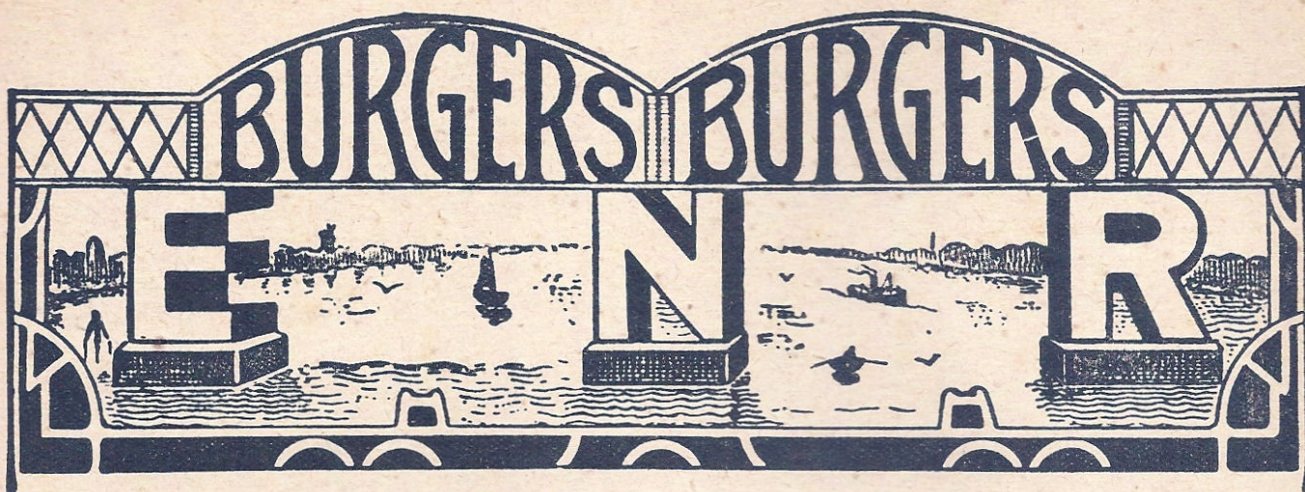
De koetsier, als uit een droom ontwakend, ging op den bok zitten — —

En de slede vloog opnieuw over de blanke sneeuw van de steppen. Zij voerde Wanda Petriloff naar de vrijheid!

De volgende aflevering (No. 137) bevat:

„In de Catacomben van Parijs”.

UTRECHT, 12 Januari 1913

*Aan de Directie van de E. N. R.
voorh. H. Burgers.*

Mijne Heeren.

Ondergeteekende verklaart, dat aan hem ongeveer 18 jaar geleden uit de

Burgers E.N.R. Rijwielfabriek

een SOLIED RIJWIEL is geleverd, dat door hem steeds is gebruikt en thans, gerepareerd, nog in uitstekenden staat verkeert.

Hoogachtend,

Dr. L. VERMANDE.